

N. 1

SIGNAL • NUMMER 1 • 1944

Belgia 3 fr. / Böhmen-Mähren 4 kr. / Bulgarien 8 leva / Danmark 50 øre / Finland 4.50 mk. / Frankrike 5 fr. / Italia 3 lire / Kroatia 15 kuna / Nederland 25 cents / Norge 50 øre / Portugal 2 esc. / Romania 25 lei / Sverige 50 øre / Svelts 50 rappen / Serbia 10 dinar / Slovakia 3 ks. / Spania 4.50 pts. / Tyrkia 15 kurus / Ungarn 50 fillér / Sotstetmark, Ostland 40 Pfg.

Signal

Amerikas krigføring

Generalloytnant U. S. Grant, den ansvarlige for den første totale krig. I dette nummer beretter „Signal“ om ham og „Anaconda-planen“

1. JANUARNUMMER
NUMMER 1/1944

SIGNAL

BRINGER:

Krigen som verdenskamp

	Side
Moskvaerklæringen	2
Amerika — løftenes land	8
Anaconda-systemet. Amerikas bidrag til krigføringen	12
Den annen oppmarsj. Begivenheter som bestemte situasjonen i Italia	18

Det nye verdensbilde — Europas framtid

Franskmenn i Waffen-#	6
-----------------------------	---

Hvordan vi lever

11 kanonérer og én ball. Fotballsensasjon om Tschammerpokalen	25
Fra alle yrker. Telefonistinner i forsvarsmaktens tjeneste	33

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

FOR SITT FEDRELAND

ARATHIL C. N. NAMBIAR

Vi er parate til i dette høyst løfterike øyeblikk, som skjebnen har sendt oss, å bringe de største offer og sette inn våre siste krefter for å vinne vår frihet. Denne bekjennelse av lederen for „Sentralen for det frie India“, A. C. N. Nambiar, er

avlagt av en mann som er gått helt opp i kampen for sitt folk. Den 45-årige journalist begynte sine studier på universitetet i Madras. Seinere studerte han i London. Siden 1925 har han med leilighetsvise avbrytelser oppholdt seg i Europa. Et mangeårig vennskap knytter ham til Bose og Neru.

Programmet bak den lille sørinders mektige panne heter: frihet for India. Det er ikke bundet til noen detalj i det veldige kompleks som hans heimland er av klimatiske, nasjonale og religiøse forutsetninger. For ham er hans land en udelelig enhet, hvis ærverdige tusenårgamle kultur blir krenket av England, hvis aktive bidrag til menneskehetens utvikling blir stoppet fra England og hvis eksistens blir betraktet av City som et prøvet felt for utbytting. Den kiplingske „herlighet“s dager er for alltid forbi for britene i India. Ad tusener av veger søker frihetstrangen hos millionene ved Ganges å tilkjempe seg sitt fedrelands uavhengighet for all framtid.

MOSKVA-OVERENSKOMSTEN

Hvisvi Europa i fellesskap med japanerne vilde sammenkalle en konferanse for å bestemme over amerikanske staters skjebne, uten at én eneste representant fra én eneste amerikansk stat var til stede, vilde deltakerne i en slik konferanse ikke bli sett på som politiske, men bare som medisinske tilfelle. Men over Europas skjebne blir det avholdt slike konferanser, hvor ikke én eneste europeisk stat er representert. Det dreier seg her om den nyeste avskygging av begrepet „frihet“

Høsten 1916 kom den britiske arkeolog T. E. Lawrence til Dsjedda, Mekkas havn, for å gripe handlekraftig inn i arabernes oppstand mot tyrkene. Han så seg om etter en arabisk fører og fant til slutt Feisal, sønn av sheriften av Mekka, som kom til ham i skikkelse av en nyoppstanden Richard Løvehjerte. I sin berømte første samtale med Feisal erklærte den arabiske emir at han var rede til å føre arabernes frihetskamp. Men dette måtte foregå i en form, som skaffet sikkerhet for at de befrikkede arabiske områder seinere ikke skulde komme under britisk eller fransk overhøyhet. Lawrence innvilget i dette.

Men noen måneder tidligere var det i Foreign Office i London alt blitt undertegnet en overenskomst mellom englenderne og franskmennene, hvor de gjensidig sikret hverandre den framtidige oppdeling av de vidstrakte arabiske land. Om den arabiske frihet, som oberst Lawrence samtidig prekte i Dsjedda, sto det ingenting i denne overenskomsten. Lawrence selv visste til å begynne med slett ingenting om denne overenskomsten. Hans felttog begynte. Litt etter litt gikk det opp for ham at han var blitt redskap for et forferdelig bedrag. No måtte han holde det hemmelig for araberne, hva han visste. Det store krigstog mot Damaskus gikk videre. Feisal trodde at han vilde komme til å kjempe for den arabiske sak. I virkeligheten kjempet han bare for en hemmelig overenskomst, som han aldri var blitt spurt om. Det kom så til fredskonferanse i Paris. En tildelte Feisal en høy engelsk orden, men han kom ikke til orde. Oberst Lawrence snek seg — som Harald Nicolson skriver i sine erindringer — „gjennom Hotell Majestic ganger, med ergerlige furer rundt lebene, en student med feltherrehake“.

Den friheten som araberne hadde kjempet for, gikk under i de nye verdensherrers dokumentstøv. De bekymret seg no overhodet ikke om det som tidligere var blitt lovet.

Hemmelige overenskomster

I stedet for Arabia behøver en bare sette Europa, og i stedet for Lawrence Eden, for å ha et nytt bilde av det som utspiltes no i høst.

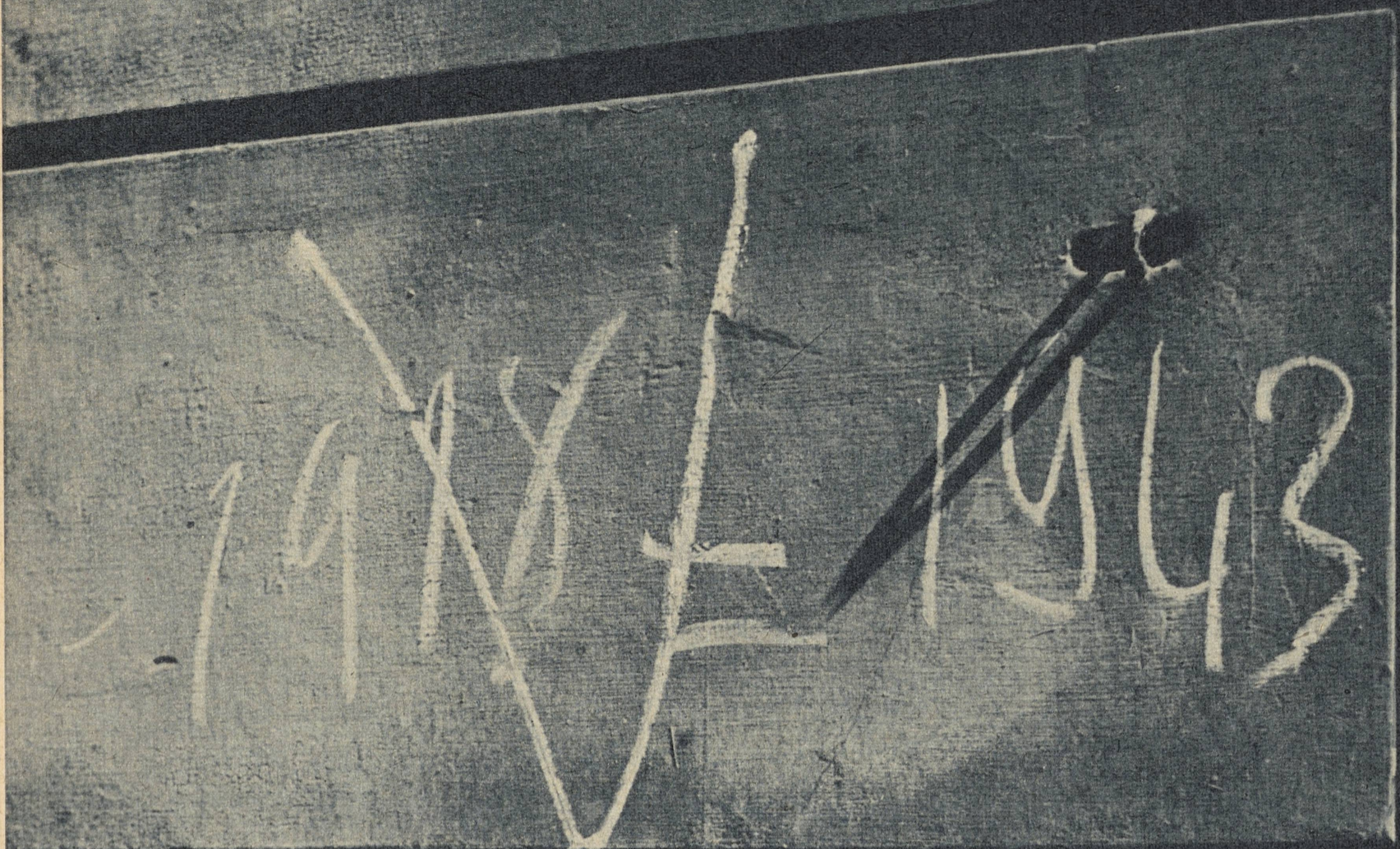
Sommeren 1940 kalte den britiske regjering sammen en høytidelig sesjon i det dystre gamle slottet St. James Palace i London. Her lovet de „allierte europeiske regjeringer“ under Edens presidentskap hverandre at „de vilde

kjempe for sin frihet“. Slik betegnet englenderne og de emigrantregjeringsene, som den gang var samlet i St. James Palace, kampen mot Tyskland. Under denne parole fullførtes med engelsk, amerikansk og sovjet-russisk understøttelse noen måneder seinere i Beograd general Simovitsjs kup, hvorved elendigheten på Balkan ble utløst, noe som ellers alle disse landene var blitt spart for. Under denne parole begynte de Gaulle å forberede et nytt blodoffer fra fransk-mennenes side.

Konferansen i St. James Palace trådte aldri mer sammen. Istedetfor reiste Eden til Moskva. Om resultatet av konferansen i Moskva behøver vi bare sitere hva Londonerbladet „Observer“ den 7. november 1943 hadde å si:

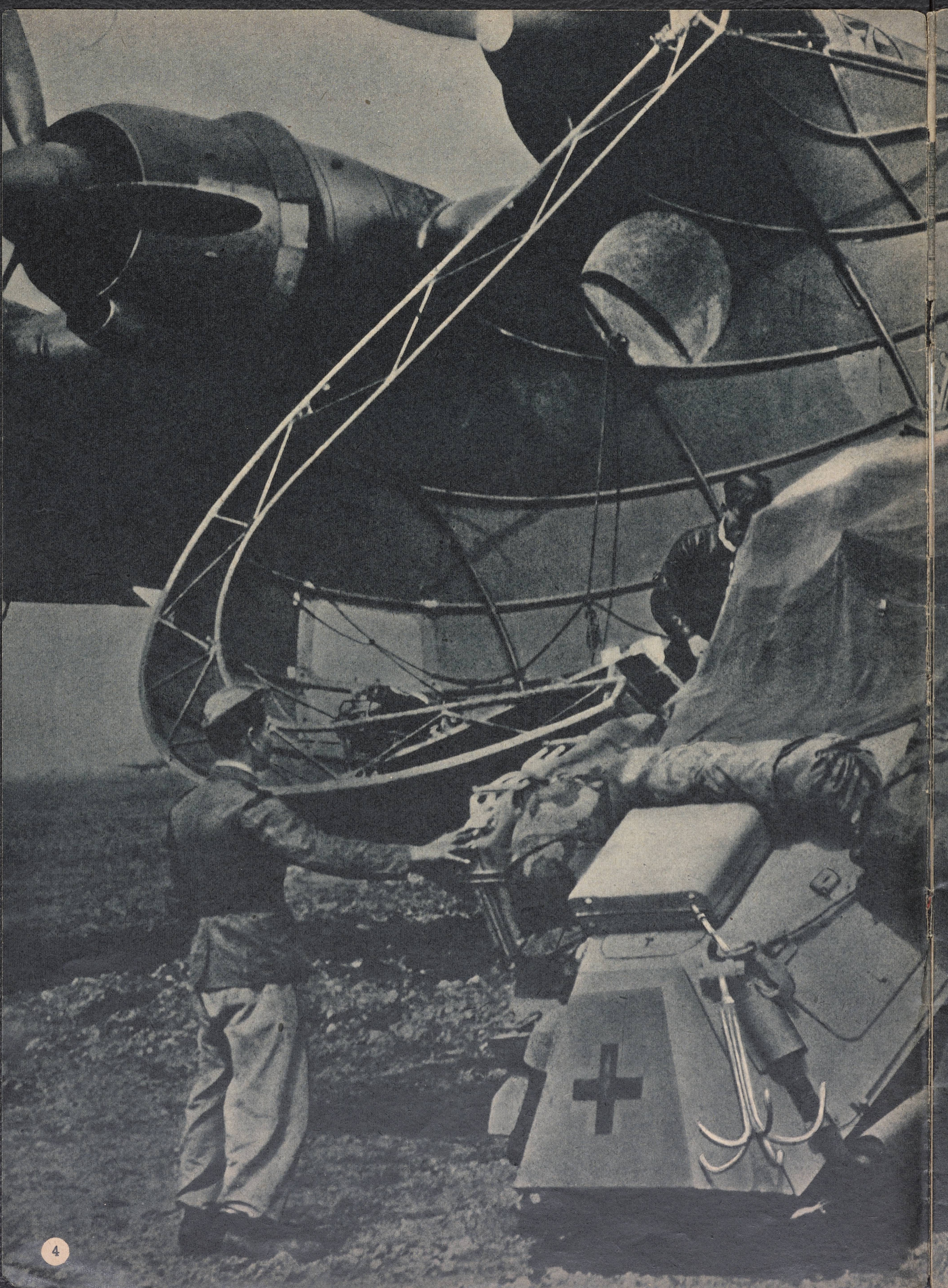
„Den viktigste beslutning på Moskva-konferansen er opprettelsen av en engelsk-amerikansk-russisk Europa-komité. Det er vel første gang i historien at en politisk korporasjon, hvor ikke ett land på det europeiske Kontinent er representert, vil treffe ansvarlige avgjørelser om ordningen i Europa. Det dreier seg om en Europa-kommisjon uten Frankrike, Italia, Tyskland, Polen, Spania, uten Nederland og de skandinaviske nasjoner. For fire år siden vilde en slik plan ha forekommet en å være en idé av en idiot (madman). I dag undrer ingen seg over det. Dette viser at det er inntrådt en uhyre omveltning i forholdet mellom verdensmaktene.“

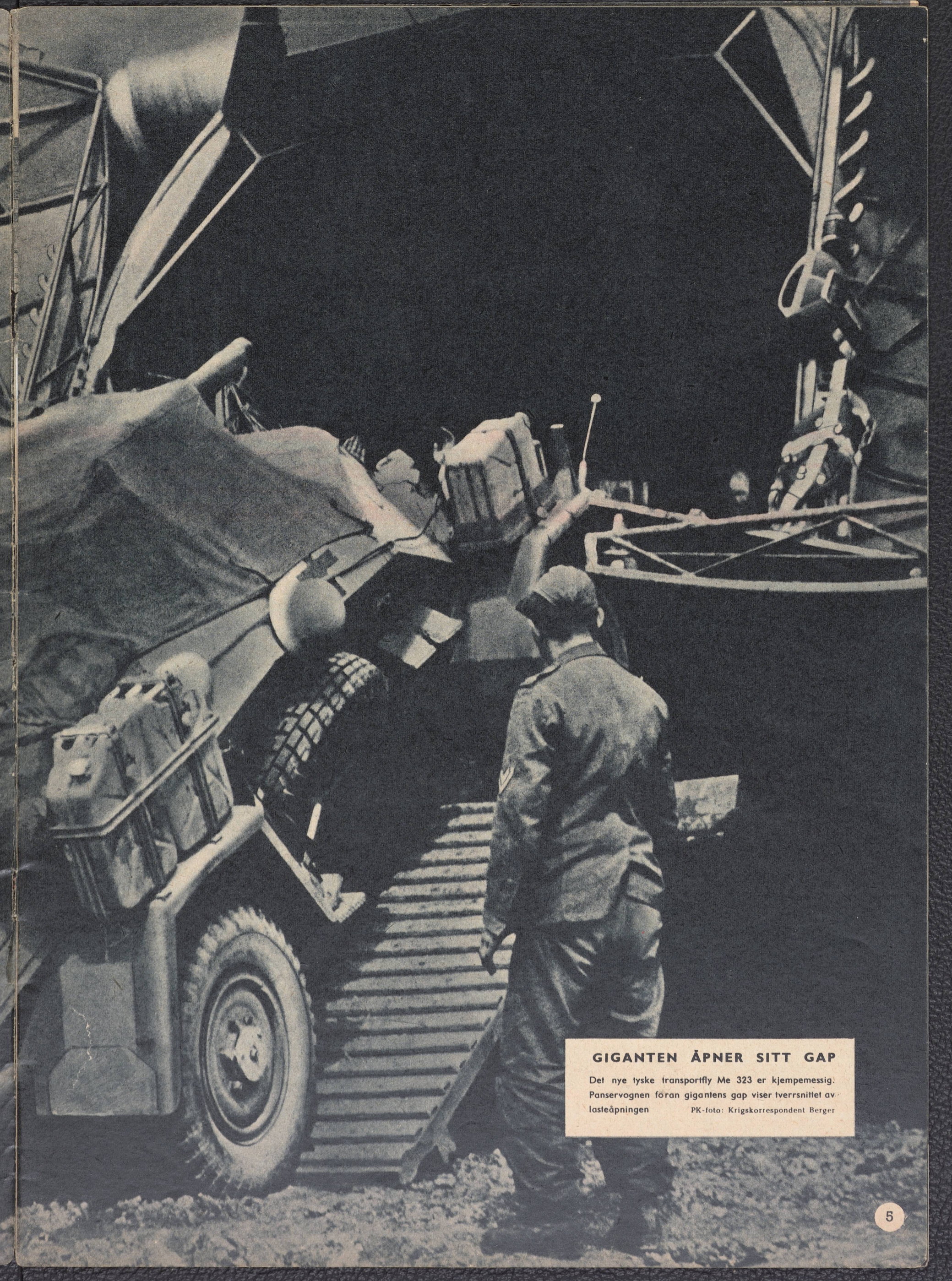
„Observer“ har helt igjennom rett med sine konstateringer, med unntagelse av den formodning at rent ut sagt ingen undrer seg over forryktheten. Den motsier seg selv også straks, da den seinere må berette om den uro og utilfredshet, som var brutt ut i London, Algerie og Kairo, blant polakkene, franskmennene, serberne og grekerne. Selv disse emigranter, som neppe våger å lukke opp munnen, fordi de altfor fort vilde komme til å gå glipp av de finansielle understøttelser, som de lever av, har forstått at det her kaldblodig skal gås vekk over de europeiske nasjoners skjebne. De vilde befinne seg i nøyaktig samme stilling som emiren Feisal i Hotell Majestic i 1919, hvis alt dette ikke bare var en ønskedrøm, som ikke synes å ta i betraktning at det europeiske kontinent i dag som for tre år siden står under beskyttelse av den tyske armé, hvis våpen mer enn noen gang tjener alle dette kontinents folks urokkelige mål: Europa for europeerne. G. W.

Forøvrig...

18 = 43, det var jo den parole, hvormed anglo-amerikanerne profeterte Tysklands sammenbrudd og Europas endeligt i 1943. No er 1943 forgangen, denne paroles magi er fratatt tryllevirkningen: 43 var ikke 18. Og no venter Europa på trylleparolen for 1944.

GIGANTEN ÄPNER SITT GAP

Det nye tyske transportfly Me 323 er kjempemessig. Panservognen foran gigantens gap viser tverrsnittet av lasteåpningen

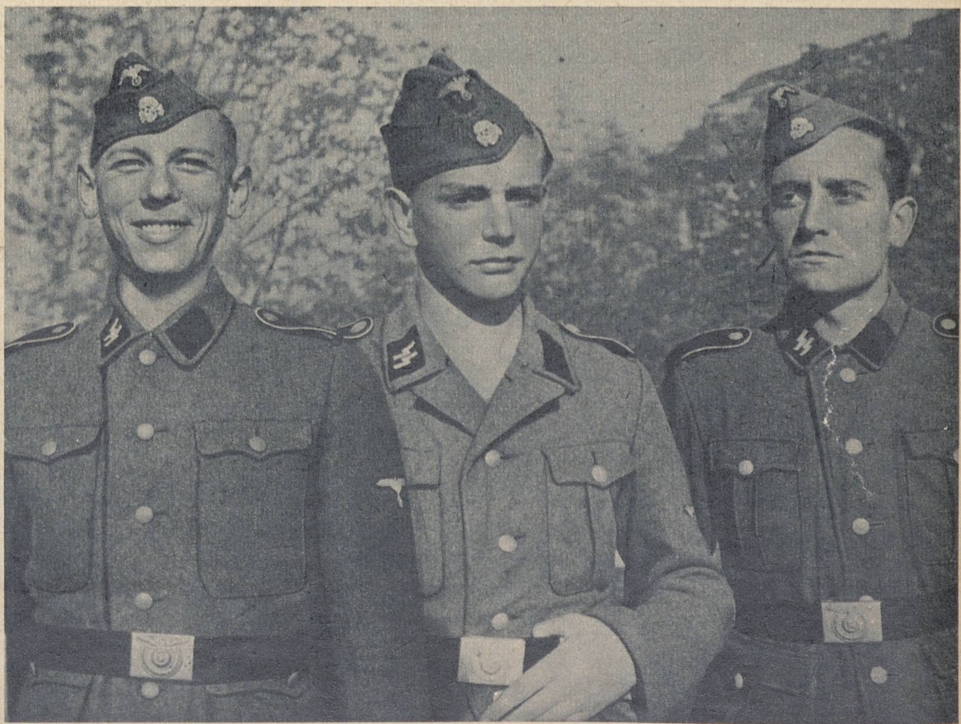
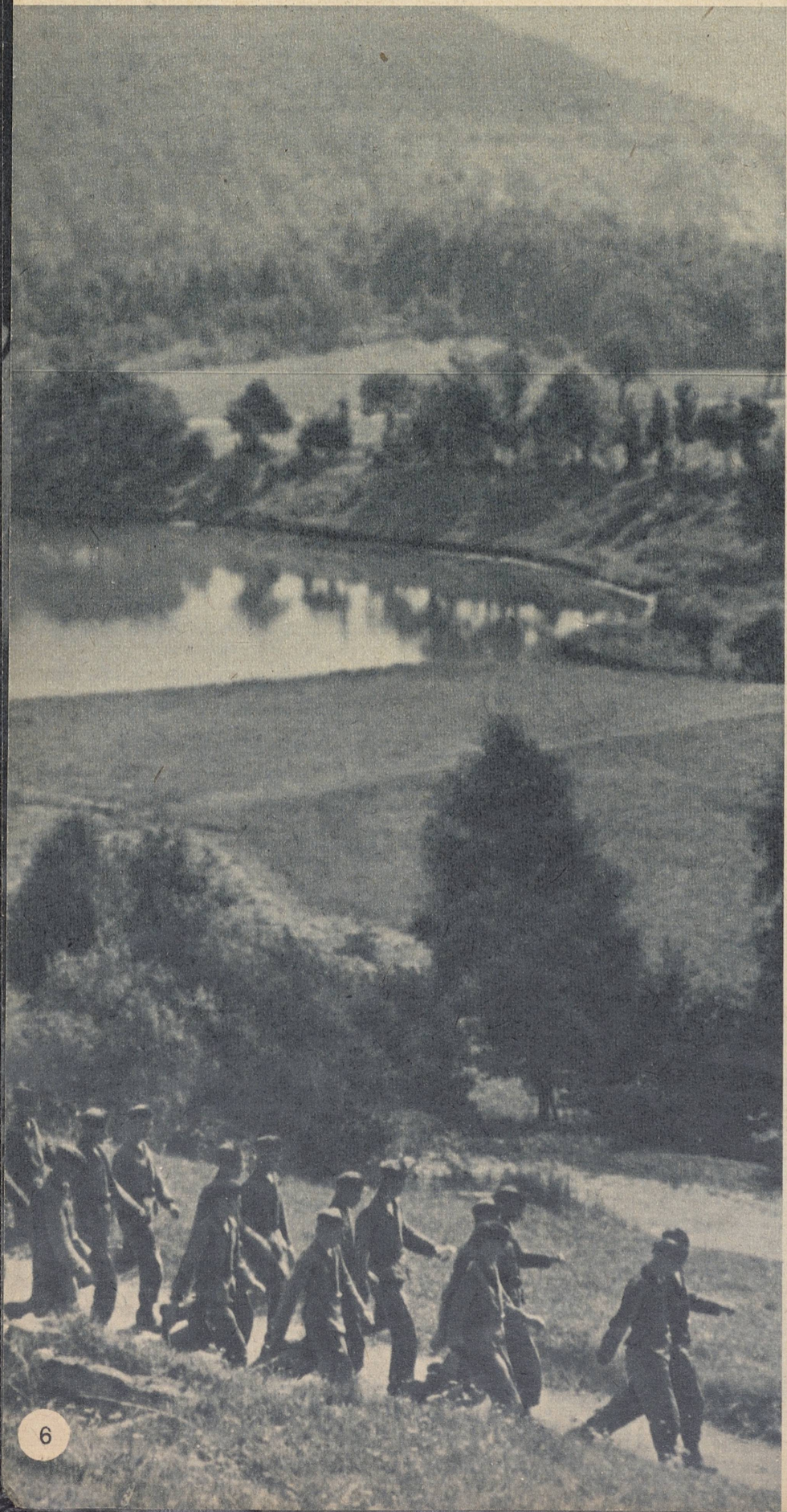
PK-foto: Krigskorrespondent Berger

Elastisk og myk blir en av gymnastikk og leiker. Det mangesidige sportsprogram forener de frivillige og deres lærere på et kameratslig grunnlag

Med munter sang om morgenen... Frivillige i en fransk standart av Waffen-SS marsjerer til øvelser i terrenget - noe som naturligvis hører med til utdannelsen

FRANSKMENN I WAFFEN-SS

Unge frivillige franskmenn strømmer i stadig nye og større flokker til Waffen-SSs utdannelsesleir for franske frivillige. Der står den værbitte matrosen fra „Dunkerque“, som ble såret ved det britiske overfall på Mer-El-Kabir, ved siden av bondesønnen fra picardisk jord, der alt kjempet i den franske frivilliglegion mot sovjetrusserne. Enno er de alminnelige frivillige blant sine utdannede kamerater, men i løpet av få uker eller måneder vil de bli tildelt en charge, som tilsvarer deres soldatmessige kvalitet. Den felles skjebne til Europas land og mennesker er visshet for dem, nødvendigheten av Frankrikes bidrag forpliktende overbevisning og deres stores lands berømte armés fortid den ansporende drivfjær.

Et helt tog med nykomlinger. Innskrifter på jernbanevognen vitner om ånden hos de frivillige, som drar til utdannelsesleiren

← Tre blant hundrer unge franskmenn, som fulgte ropet i sitt indre til sitt franske heimlands ære

→ Offiserer i øreslegionen. Joseph Darnand, grunnlegger og generalsekretær for den franske milits, trådte inn i Waffen-SS. Han bærer krigskorsene fra 1914/18 og 1939

Rekorden står på 11.80 m. Det trengs litt mot til med hurtig tillopp å hoppe ned i dypet fra skansen. En god øvelse for besluttsomheten

Moderne og grundig er utdannelsen for innsatsen. En frivillig blir av en erfaren lærer vist det beste skuddfelt ↓ under den virkningsfulleste dekning

« America's policy of exaggerated internationalism is as dangerous, foolhardy and destructive as narrow isolationism »

America, the Land of Promises

Excerpts from "Men in Motion"

Henry J. Taylor

I HAVE just returned to the United States after observing the impact on European minds of American promises regarding what the United States will do for the people of the world after the war. In our deep anxiety to be helpful to the world, we are making promises and assuming superior attitudes which America and the world will deeply regret. We are speaking and writing glowingly about postwar matters concerning which we shall actually have little, if anything, to say.

The problems abroad are astronomical. They are deep-rooted in historic tensions, charged with local prejudices and animosities which date far back, and full of currents and contradictions. Any one of these local problems—economic, social, political or military—is enough to baffle any European. Yet American words and pens are distributing promises everywhere.

Once you leave our shores, the only voices you hear speak about a

Better World Order are either German, Japanese or American. The American governmentals in Washington are in strange company. And if our leaders were less vain they would see that, whereas the world resents the German idea of world influence as being repugnant to all free men, our own government's idea of excessive internationalism is also unacceptable.

We cannot solve Europe's basic problems or "make the world free." The destiny of Europeans is within themselves. And so is the destiny of their world-wide colonial system.

Talking about colonial freedom is one thing, insuring that freedom is quite another. Eighty percent of the colonials of the world could not, or would not, use freedom to maintain freedom. Eighty percent of the world's people simply are not ready for what we are talking about.

For a country whose own cities are in the most deplorable condition in their history, with vastly

AMERIKA-

LØFTENES LAND

Av Henry J. Taylor

„Reader's Digest“ offentliggjorde i september 1943 utdrag av en bok „Men in Motion“. Forfatteren, Henry Taylor, presenteres som korrespondent for nordamerikanske aviser, som han har arbeidet for i Afrika, Palestina og Syria. Disse tanker er også av interesse for oss europeere. De bekrefter i hvor høy grad den prognose for utviklingen av de amerikanske forhold, som „Signal“ stadig har brakt, stemmer overens med klarttenkende amerikaneres mening. Disse uttalelser av en amerikaner bekrefter særlig hvor tåpelig de handler som setter hele sitt håp til økonomisk eller politisk hjelp fra USA. Vi bringer her en uavkortet oversettelse fra „Reader's Digest“

„The Reader's Digest“, det amerikanske tidsskrift som i sitt septemberhefte 1943 brakte de her gjengitte uttalelser som lederartikkel

Jeg er nettopp vendt tilbake til USA etter at jeg har studert inntrykket av de amerikanske løfter på den europeiske tankeverden. Jeg mener de løfter hvor De forente stater åpenhertig meddeler hva de har til hensikt å gjøre for alle nasjoner i verden etter krigen. Vi gir, da vi er ærlig overbevist om at vi må hjelpe verden, løfter og søker etter et dominerende standpunkt. Amerika og verden vil imidlertid beklage dette dypt. Vi taler og skriver fulle av begeistring om verdensordningen etter krigen, som vi i virkeligheten har lite, om overhodet noe å si om no.

Problemene i Europa og Øst-Asia har antatt et astronomisk omfang. De har sine røtter dypt i historiske motsetninger, ladet med stedlige fordømmer og lidenskaper, som rekker langt tilbake. De er fulle av motsigelser og motstrømninger. Hvert av disse stedlige, økonomiske, sosiale, politiske eller militære problemer er tilstrekkelig til å stille enhver europeer foran de vanskeligste oppgaver. Til tross for dette er vi amerikanere uten videre parate til med våre tunger og penner å gi løfter overalt.

Vi kan ikke løse Europas prinsipielle problemer, eller „gjøre verden fri“. Europeerne må selv bestemme sin skjebne. Det samme gjelder deres verdensomfattende kolonirike. Det er lett å tale om kolonial frihet. Det er derimot vanskelig å sikre denne frihet. 80 prosent av innbyggerne i koloniene verden over kunde eller vilde ikke benytte friheten til å få frihet. 80 prosent av verdens befolkning er ganske enkelt ikke beredt til det vi stadig snakker om.

Baksiden ved den „amerikanske verdensordning“

Våre planleggende regjeringskontorer forsøker no å løse verdens kolonialproblemer. De viker herunder langt av fra sine oppgaver, da vi er et land hvis

egne byer befinner seg i sin histories beklagelsesverdige tilstand. Kjempe-messige og rike områder som Boston, Detroit og Philadelphia ser, til tross for den høyeste grad av beskjeftigelse og meget høye skatter, en finanskatastrofe i øynene.

Holdningen hos noen av våre politikere og ledere med henblikk på våre forbundsfellers kolonier, mandater og dominions skaper der allerede store problemer. Amerikas sosialteoretikere, som brysker seg i våre forbundsfellers kolonier innenfor rammen av vår krigsinnsats, forårsaker i utlandet stor forvirring og forstyrrelse. Deres narraktighet arbeider imot enhver løsning som våre forbundsfeller kunde finne for

Eskimoene og amerikanismen

Vi fastsetter i utlandet lønninger til hvilke de innfødte menn og kvinner overhodet ikke kan beskjeftiges av vedkommende lokale myndigheter. Overalt hvor det amerikanske svindlerkorps (Amerikan Boandogling Corps) opptrer, skjer dette, og det opptrer overalt i verden. De lokale myndigheter, som egentlig skulde bære ansvaret for freden og sikkerheten på lang sikt, blir i disse områder fjernt fra Amerika skjøvet til side. Derved er der allerede no inntrådt en alvorlig splittelse mellom de forente nasjoners regjeringer.

Således har f. eks eskimoene i Labrador alltid levd av fiske og pelsdyrfangst. På denne måten tjener eskimofamilien 8 a 10 dollar i uken. Arbeidet er produktivt, og samfunnslivet har alltid vært fredelig. Da kom de amerikanske svindlerne. De betalte så høye arbeidslønninger og så meget for skinn at eskimofamiliens inntekt plutselig steg til 80 dollar i uken. Når en eskimo på få dager tjener mer enn han var vant til å tjene i en måned, hører han opp med å arbeide. Leveransen av av skinn ble straks mindre, det ble

sine egne problemer i sine egne land.

Våre borgeres kreditt og formue blir no gitt ut for den såkalte „American Better World Order“, denne såkalte „amerikanske bedre verdensordning.“ Her vil vi for framtiden være bundet på den samme ansvarløse måten som gjorde våre sosiale institusjoners nødsarbeider før krigen til en offentlig skandale, fordi det sunne prinsipp med nødsarbeidet ble misbrukt til å bruke offentlige midler til kjøp av stemmer og politisk makt. De samme hensynsløse politikere, som har drevet dette misbruk, begynner no med sin svindel på et „globalt“ grunnlag. Intet holder dem tilbake.

knappt med fisk, og eskimoene var ikke mer så villige til å arbeide på de amerikanske luftstøttepunkter. For å få eskimoene til å arbeide igjen, fikk „svindlerne“ en idé: de skrudde skinn- og fiskeprisene og deres lønninger enno mer opp. De øket eskimoenes inntekt plutselig til 120 dollar i uken. Dette gjorde snart helt slutt på fellefangst, fiske og arbeid. Derpå satte de prisene ned igjen. Eskimoene kunde naturligvis ikke forstå dette. Der spredte seg alvorlig utilfredshet og uro i Labrador. Da henvendte amerikanerne seg til de lokale newfoundlandske myndigheter, som skulde berolige eskimoene. De sa: „Vi har mistet kontrollen over eskimoene. Regjer dem selv. Vi gir ut mange penger her.“

Funksjonærkrig i etappen

Overalt hvor Amerika holder land besatt, hersker der no det samme virvar blant de forskjellige forbundsmyndigheter som i selve USA. Ingen kan oppdage noen fornuft i virksomheten til de svermer av amerikanske stats-tjenestemenn som opptrer overalt i verden. De vet ikke selv hva de har å

gjøre, og de innfødte vet det enno mindre. De forhandler uavhengig av våre ambassadører og sendemenn. I land, som er venner med USA, betaler de store summer til opposisjonelle politikere.

De utroligste ting kan skje når representantene for våre tallrike regjeringskontorer viser seg. La oss ta f. eks. Bolivia: En fjerdedel av verdens tinnbehov blir dekket her. Tinn har USA, absolutt bruk for no. Den bolivianske avdeling av det amerikanske svindlerkorps opptrådte imidlertid i Bolivia overveiende med politiske planer og langt mindre med økonomiske. Det er derfor blitt tvilsomt om ikke den bolivianske tinn vil forbli i Bolivia for resten av krigen.

Alle søramerikanske lagerhus er overfylte med kaffe. Vi har tildelt hvert kaffeproduserende land en kontingent for leveringer til USA. Til tross herfor er der ikke kaffe i De forente stater, og ikke fordi der er for få skip disponible, men fordi ingen, som er ansvarlige for den økonomiske krigføring, har mot til å tillate kontingenteringen opphevd så snart et tomt skip ligger i en havn, hvorfra kontingenten allerede er levert.

Kjøtt er der overflod av i Australia, fordi skipsvegen til England, det tidligere hovedmarked for australsk fåre-, ku- og oksekjøtt, er blitt avskåret som følge av krigen i Stillehavet. Av denne grunn blir amerikansk kjøtt sendt til England. En stadig strøm av amerikanske skip transporterer sodater og utrustning til Australia, men flesteparten av disse skip vender tomme tilbake, i stedet for at de kunde ta med seg australsk kjøtt.

Fortsettes side 11

Det lyder fløyting over dekket. Oberbootsmannsmaat kaller frivakten sammen på skansen

PK-foto: Krigskorrespondent Piezuch

Artilleriets øyne. Artilleriet benytter
enno i dag ballongen til iakttagelse
og korrigering av granat-nedlagene

PK-foto: Krigskorrespondent Grønefeld

AMERIKA LØFTENES LAND

Fortsett fra side 8

Regjeringspolitikerne i utlandet underminerer våre troppers moral. Dette er ikke tiden til å betale en amerikansk arbeider 1000 dollar månedlig for å legge elektriske ledninger på flyplassen i Accra mens soldatene i USA.-arméen, som arbeider på den samme flyplass, får 50 dollar måneden. Dette er ikke tiden til å bygge kjempe-messige baser, som de i Eritrea, med den klausul at bare fagorganiserte arbeidere skal sendes til utlandet. Dette er ikke tiden til å imøtekomme arbeiderbedragerne som krever at enhver sivil fagelektriker, som arbeider overtid i Algier, få like så meget i lønn pr. måned som general Eisenhower.

Hva vilde De tenke dersom De var amerikansk soldat i Nord-Afrika eller Eritrea? Disse betrakter det som en stor urettferdighet når USA-regjeringen i denne krig tillater jobbing med arbeidslønnninger. De har vel heller ikke noe tålmodighet overfor den politiske ærgjerrighet hos menn, som gjør slikt mulig. De vil vende tilbake bitre og sinte og forlange avregning.

De eiendommelige planer til „American Better World Order“ går når alt kommer til alt ut på at vi tror å kunne bringe i orden alle problemer enten med dollar eller med politi. Det er likeså tankeløst som umulig. Resultatet vil sluttelig bare være utarming av USA selv. I statene vil vi komme til å stå overfor de største vanskeligheter.

Vi må skaffe stillinger for de heimvendende soldater og for våre krigsarbeidere. Vi må arbeide utrettelig for å gjenvinne vår betalingsevne og for å komme oss etter de øyeblikkelige uhyre anspennelser av alle våre disponible reserver. Alene her står vi overfor den største oppgave i vår historie. Vi vil ikke være i stand til å heve levestandarden i China, i Sovjetunionen og blant de 400 millioner forarmede mennesker i Europa, så ønskelig dette enn er. Der er ikke noen som helst utsikt til hell med et slikt forsøk. Der må tas fatt på hundrevis av steder, og intet sted kan man holde opp.

Der er en grense for de fiaskoer Amerika kan tåle. Våre statsmenn har gjort store feil, ellers hadde vi ikke måttet lide i et slikt omfang i depresjonstiden. Den neste kjede av feil gjaldt våre rustninger, som var altfor små. No begår våre statsmenn nye feil idet de vil lesse på amerikanerne hele verdens astronomisk tunge byrde.

Fire friheter, som Amerika ikke kan garantere

Vi amerikanere kan ikke gi verden følgende ting:

1. Vi kan ikke garantere verden menings- og ytringsfrihet.

2. Vi kan ikke garantere verden religionsfrihet.

3. Vi kan på ingen måte bringe verden derhen at den vil være fri for mangler.

4. Vi har ingen mulighet til å sette igjennom frihet for frykt i verden.

Hele den konsepsjon er absurd at vi kan gi verden de fire friheter eller fylle den med dem. Det er ingen idealisme, det er ganske enkelt politisk bedrag (political buncombe) og blir allerede også betraktet som slikt i utlandet. La oss bare ta et eneste spørsmål, nemlig hvorledes vi vil sette igjennom „friheten for mangel“:

Politikerne i hvert land i verden vilde få istand en tautrekning med oss for å skaffe seg den største andel i den internasjonale amerikanske nødsplan. Der vilde oppstå det samme bilde som før krigen da de amerikanske borgermestere fra alle byer slo opp sine telt i Washington for å få mest mulig av nødsarbeidene for seg. Vi skal altså garantere „frihet for mangel“ for minst en milliard mennesker. De fleste av dem lever under de mest primitive forhold. 400 millioner av dem er europeere. 130 millioner amerikanere er imidlertid ikke i stand til dette.

USA.s løfter er derfor rent ut fantastiske. De blir gitt på et tidspunkt da hele verdens befolkning skal bringes dithen at den tror på oss — på det vi sier, på det vi gjør og på det vi har til hensikt å gjøre. Med grenseløse løfter og planer som aldri kan realiseres, vil våre toneangivende menn bare oppnå at det amerikanske folk ved første og beste høve ikke mer vil interessere seg for noe som ligger utenfor dets tolvmilsoner — akkurat slik tilfelle var i forrige krig.

Dersom vi holder fast på den nuværende kurs, vil vi skuffe verden. Vi vil ikke være i stand til å gjøre det som vi etter våre ledes ord skulde gjøre. Vi vil derfor komme til å gjøre våre venner til våre fiender. Ingen vil takke oss for at vi går vegen et langt stykke, men så gir opp alt fordi en revolusjon i vårt eget folk tvinger oss til det. Amerikanerne er allerede i dag klar over at dette program er like så usunt som usant. Våre politikere tror at det er det samme å si noe som å gjøre noe, som om taler kunde endre vaner og folkekarakter, som om ordrikdom var en erstatning for vilje, samvittighet og dannelse.

Det kan ikke bestrides at der eksisterer en plikt til å opprette en bedre verden. Men for dette er ikke våre ønsker, men utelukkende våre krefter bestemmende. Vi må forstå vår egen begrensning og oppgi den påtrengende og umåteholdne idé at verden kunde bygges opp etter amerikanske planer. Den hjelp vi må yte etter krigen, må begrenses så vel med hensyn til tid som til penger. Vår politikk med den overdrevne internasjonalsisme er like så farlig og destruktiv som transsynt isolasjonsisme.

Det vanlige bilde. En gruppe tyske luftvåpensoldater stiller seg opp foran fotografen på Akropolis. Alpejegere og infanterister som nettopp er kommet til Hellas, er interesserte tilskuere. De vil også sende et slikt bilde heim til minne om sin nye innsats

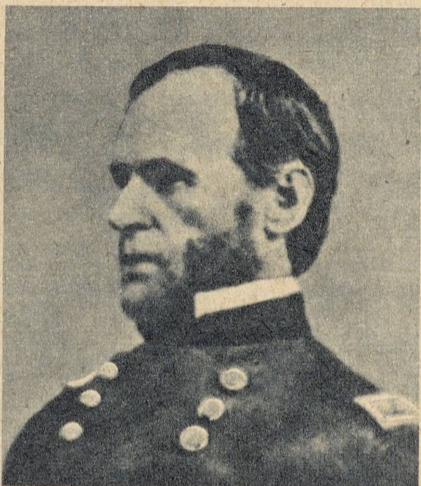
FORAN AKROPOLIS KULISSER

Allfor smale vegger. Waffen-4 kjører inn på jordene, for å gjøre plass for en luftvåpenkolonne, som nettopp innhenter en motorisert enhet. Overalt ble divisjonene, som ble forlagt til Balkan som forsterkninger, møtt av de samme vegvanskcligheter PK-fotos: Krigskorrespondent Wiedemann-Mayr

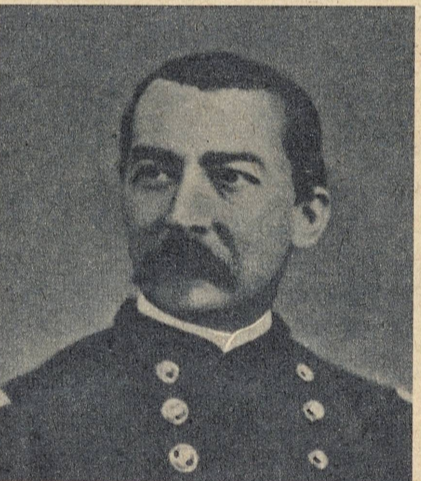

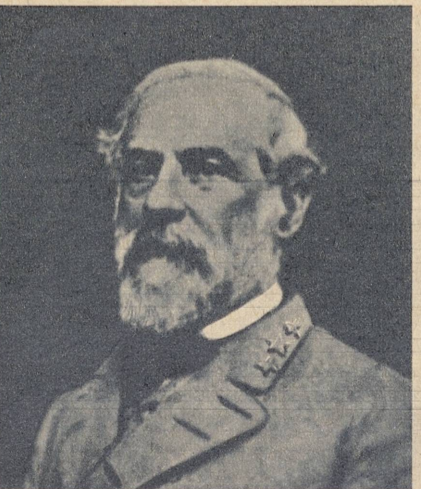
Ulysses S. Grant er den ansvarlige for den krigsmoral USA har innført. Hans system, „grantismen“, ble til slutt Amerikas bidrag til krigføringen

William T. Sherman, oppfinnen av „gresshopperstrategien“. Han bekjente seg åpent til krig mot et helt folk. For „seieren“ forrådde han sin soldatere

Philipp H. Sheridan vilde være enno grusommere enn Sheridan. „Selv kråkene må føre maten sin med seg.“ var hans ofte auvendte yndlingsitat. Krigen mot sivilistene var idealet

Robert E. Lee, sørstatenes „besvirede“ general. „Det fins ting en gentleman ikke gjør.“ På denne tro gikk Lee til grunne. Denne general kapitulerte for forbrytere, ikke for soldater

Amerikas bidrag til krigføringen

SYSTEM ANACONDA

En militærvitenskapelig betraktning av Walter Kiaulehn

Verden står i dag overfor den grusomme kjensgjerning at krigen ikke engang skåner kvinner og barn, men tvertimot tar direkte sikte på deres tilintetgjørelse. Forfatteren, som er ve kjent av "Signal's" lesere fra sine mange undersøkelser og studier, er gått denne "strategi"s opprinnelse etter i sømmene

„Vår krigføring er annerledes enn Europas. Vi bekjemper ikke fiendtlige arméer, men et fiendtlig folk; gammel og ung, fattig og rik må likeså vel føle krigens jernhånd som de organiserte arméer. I denne henseende var mitt tog gjennom Georgia en enestående suksess.“

General Sherman til General Grant. (Slutten av januar 1865).

Dette brevs årstall og forfatter må synes usedvanlig for enhver europeer. Hvordan kan en amerikansk general akkurat på dette tidspunkt skrive ned slik en uhyrlighet? Dengang bestrebte de edleste ånder og hjerter i Europa seg på å humanisere krigen.

I Amerika derimot oppfant general William Tecumseh Sherman, en femogførti årig mann fra Ohio, sønn av en sakfører av engelsk-puritansk avstamning, en ny krig, krigen mot et fiendtlig folk, mot dets sivilbefolkning. Sherman er oppfinnen av gresshopperstrategien. Hans teori går ut på følgende: Hvor jeg har vært, har krigen opphørt, fordi ethvert liv har opphørt. Denne teori er intet mindre enn opphevelsen av moralen i krigen.

Marquis de Sades grusomheter og Jack the Rippers gjerninger har aldri ført til massesuggesjoner. Shermans strategi derimot er blitt et feiret skolebegrep. Etter sine redselsgjæringer som general ble Sherman øverstkommanderende i USA. Hans metode er blitt det amerikanske ideal. Den har først smittet den angelsaksiske verden. Anelsesfullt sa den store Moltke i slutten av forrige århundre at i de kommende kriger vil ikke mer arméene, men folkene kjempe mot hverandre. I den første verdenskrig fikk ikke amerikanerne høve til å demonstrere Shermans lære for europeerne. Deres førsteopptreden i Europa i denne krigen, luftbombardementet av uforsvarte kultursteder, viser dog hvor det denne gang bærer hen.

Shermans strategi er de uheldiges krigskunst. Ved betraktningen av de shermanske metoder bør man huske dette ordet. Sherman var uheldig, ikke

talentløs. Det var hans skjebne alltid å måtte kjempe mot bedre motstandere. Han hadde aldri hell med seg mot en like sterk motstander. For det meste kjempet han mot svakere og ble slått ved hjelp av deres større kunst, lært av europeiske forbilder. Sitt største militære resultat, besettelsen av byen Atlanta, oppnådde han ikke som følge av egen dyktighet, men på grunn av motstanderens feil. (Den som tenker for fort, vil no si at et resultat alltid skyldes en motstanders feil. Det er ikke riktig. De store feltherrer har alltid feiret sine triumfer nettopp overfor feillfrie motstandere.)

I dagsbefalingen til sine tropper etter

besettelsen av Atlanta sier Sherman (8. september 1864): „Vi må innrømme at fienden var dyktig og utholdende overfor oss, men til slutt begikk han den lenge ventede feil og sendte kavaleriet i ryggen på oss, alt for langt til å kunne kalles tilbake.“ Prisen for hans feil som sagt, var Atlanta, hovedstaden i Georgia. Den fiendtlige general rømmet byen da han hadde innsett sin feil. Sherman fant bare sårede, som ikke kunde kjempe mer. Slike fatigelige resultater var den ærgjerrige mann blitt trett av. Han førte derfor krigen videre etter en tanke som allerede lenge hadde begynt å ulme i hodet hans.

Under påskudd av slavebefrielse

Der tales her om den såkalte secessjonskrig. „Secessio“ kalte de gamle romere bestrebelsen etter uavhengighet, etter oppspaltning. Alt hva der i det hele tatt har forekommet i Europa av slike kriger, ble dog stilt i skyggen av nordstatenes secessjonskrig mot sørstatene i Amerika. Utad gjaldt denne krig slavenes befrielse. Norden vilde gjengi sydens negerslaver friheten, resultatet var at ved slutten av krigen kjempet 100.000 negre mot sine befrieres arméer.

Men la forhistorien fare: temperament og religiøs fanatisme gjorde denne krigen til en av de blodigste nedslaktninger. Til sjøs og til lands antok krigen helt nye former. Landminer ble anvendt i stor stil, og for første gang dukket der opp pansrede krigsskip. Ordrett sier den sveitsiske historiker Bircher („Den nådeløse krig“): „Våpnene kunde ikke avgjøre krigen.“ Krigen ble også først vunnet av nordstatene ved Shermans gresshopperstrategi.

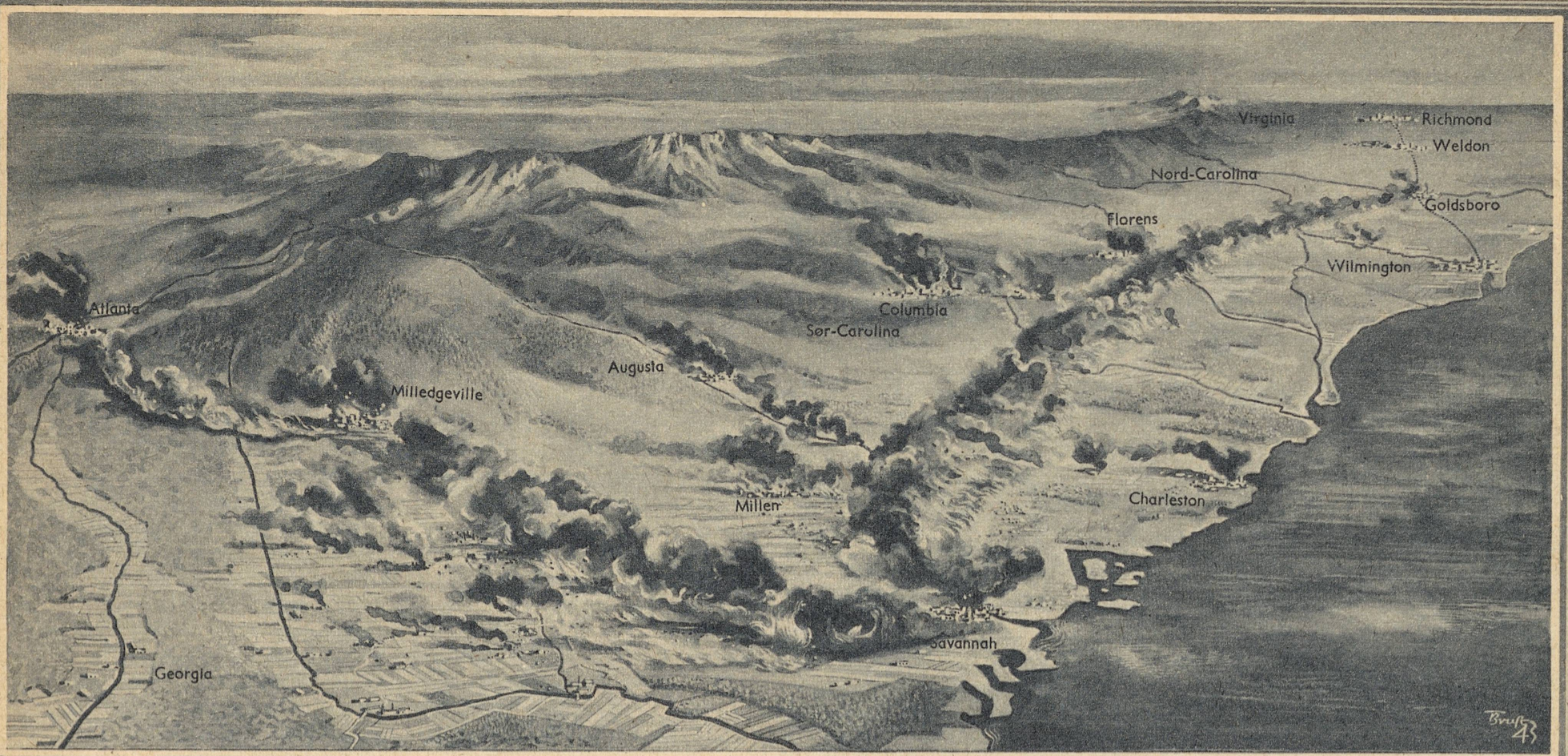
Atlantas endelikt — den vakre byen på Georgias høyder — var varslet om den nye æra.

Den 5. september 1864 oppfordret den av Sherman innsatte kommandant, Cogswell, Atlantas innbyggere til å forlate byen. Ordren hadde følgende ordlyd: „Alle familier i Atlanta, hvis mannlige medlemmer står i de konføderertes tjeneste eller er dratt sørover, skal for-

late byen innen fem dager. De vil bli sloppet igjennom linjene sørover. Alle borgere fra nordstatene, som ikke hører til arméen, eller har tillatelse fra generalene Sherman eller Thomas, skal i løpet av samme frist forlate byen. Den som seinere blir påtruffet i byen, kommer i fengsel.“

Til å begynne med trodde ikke noen på riktigheten av denne ordre, for ingen uten Sherman kjente til betydningen av den. Hvem skulde da også ane at denne ordren var det første skritt på en veg som enno aldri var blitt betrådt av mennesker.

Også general Hood, Shermans motstander, ble underrettet pr. brev om denne foranstaltning. Samtidig ble der tilbudt en våpenstillstand. Hood svarte: „General! Jeg har mottatt Deres brev av igår, overbrakt av borgerne Boll og Crew. De sier deri: „Det er i Unionens interesse at Atlantas borgere forlater byen. Jeg har intet valg, derfor aksepterer jeg forslaget om en ti dagers våpenstillstand og vil så vidt mulig hjelpe til å føre Atlantas borgere sørover. Og no må det være meg tillatt å si at denne forholdsregel, som ikke kan oppvise noe sidestykke, i utsøkt og beregnet grusomhet overgår alt hva den dystre krigshistorie kan fortelle. I Guds og humanitetens navn protesterer jeg mot at De fordriver et tappert folks kvinner og barn fra deres hus og heim.“

Sammen med general Hood protesterte borgerne i Atlanta.

Et dokument

General Sherman svarte de protesterende borgere på samme måte som han svarte general Hood. I hans lange svarskrivelse het det:

„Gentlemen!

Jeg har mottatt Deres brev av 11. d. m. med anmodning om at jeg trekker tilbake min ordre. Jeg har lest det med oppmerksomhet og tror på alle de av Dere anførte lidelser som vil bli følgen av dens utførelse. Allikevel tar jeg den ikke tilbake”

„For å få slutt på krigen, må vi tilintetgjøre rebellenes armé som har satt seg opp mot lov og konstitusjon. For å tilintetgjøre dem, må vi trenge fram til de steder, hvor de lager sine våpen og verktoy og lagrer sine forråd. Atlanta kan ikke samtidig tjene militære formål og være et sikkert sted for familier. Der vil fra no av ikke være noen handel, noen industri, noen åkerdyrking, der vil snart opptre mangel som vil tvinge familiene til å flytte bort. Hvorfor ikke heller flytte bort no da alle forberedelser er truffet og det vil bli lettere å flytte, i stedet for å vente til ilden fra begge arméer gjentar scenene fra den forløpne måned. Jeg

kan ikke møde dere mine nærmeste planer, men dere kan ikke tro at arméen vil ligge i ro her, og jeg kan si dere at mine planer gjør det nødvendig at dere flytter, og jeg vil lette flyttingen for dere på enhver måte.”

Der var riktignok én eneste mann som Sherman hadde meddelt sine planer. Det var generaløyntnant Grant, nordstatenes øverstbefalende. Sherman hadde sendt en kurér til ham med et forseglet brev. Det var meget farlig å sende dette brevet, men Sherman måtte gjøre det dersom han ikke skulde risikere å falle i unåde. Han søkte en mann som overtok ansvaret for ham, og Grant overtok det, fordi Sherman lovet ham seiren. Og like så sikkert som Sherman gjennom det som skjedde er blitt anstifteren av mordet på president Lincoln, like så sikkert forberedte han den tomme presidentstolen for sin venn og følgesvenn Grant. Med Sherman's „seire“ ble Grant den mest populære mann i Amerika.

I sitt brev sa Sherman allikevel ikke alt, for ellers vilde Grant, som gjerne understrekte sin kristendom, ha veket tilbake. Alt sa Sherman først et par måneder seinere da resultatene av den nye strategi forelå og den av seiren beruste Grant ikke mer kunde trekke seg tilbake, dersom han ikke vilde gi avkall på nye seire.

De resultatløses krigskunst

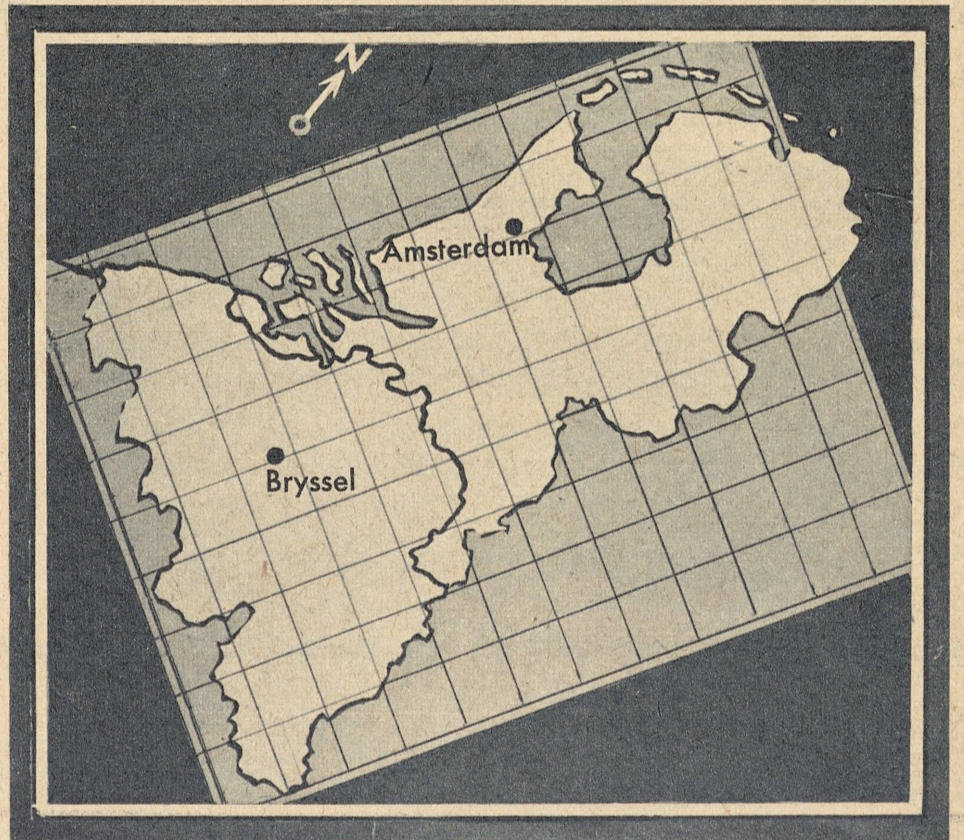
Sherman sa altså at det var meningsløst å fortsette krigen i form av et vanlig felttog som hittil. Slik som krigen hadde vært ført hittil, hadde man alltid vært avhengig av motstanderen. Enten man rykket fram eller tilbake, så måtte man alltid regne med motstanderen. Krigen kunde bare gjøres ende på med overraskende operasjoner, og overraskende operasjoner kunde man bare utføre når man hindret mot-

standeren i å holde seg i hælene på en. Han, Sherman, hadde til hensikt å forsvinne uten at motstanderen kunde følge ham. Hans mål var å dukke overraskende opp igjen et annet sted.

Men hvordan ryster man fienden av seg?

Man må ødelegge hans proviantbasis, var Sherman's svar. Jeg vil ruinere landets næringsliv, slik at ikke en soldat, som kommer etter meg, finner noe

Gresshoppenes store „marsj“. I 1864-65 dro general Sherman med 60000 mann gjennom Georgia og Carolina. Han vilde ikke kjempe, men ødelegge sivilbefolkningens boliger og levnetsmidler. Slik oppfylte han „Anaconda-planen“ og sørstatene kapitulerte for forbryteren og hans gjerning. Hele byer (som Atlanta) gikk i luften. 100000 kvadratkilometer kulturland ble systematisk ødelagt, mer enn hele Nederland og Belgia. (Se kartet)

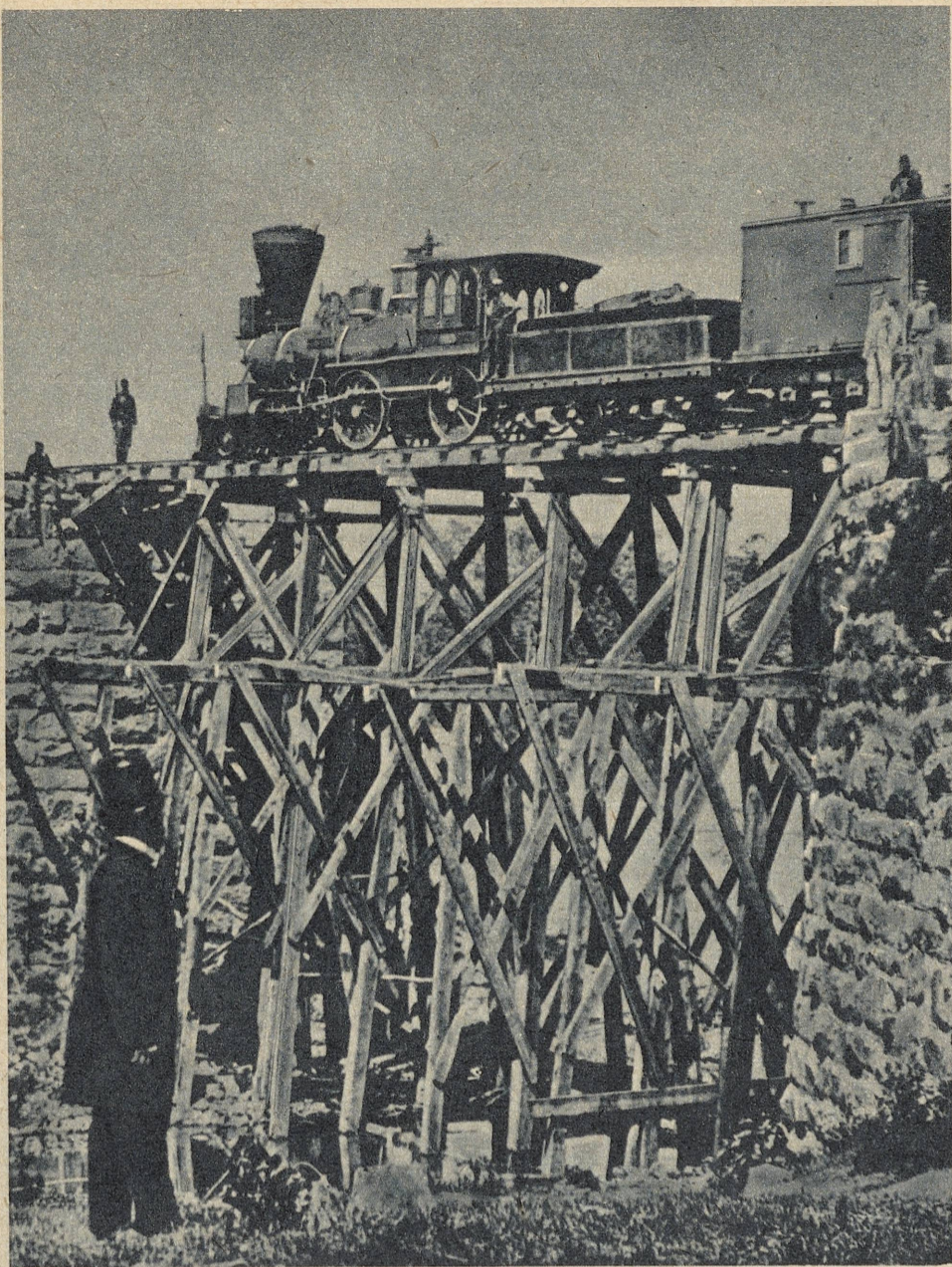

å spise. Georgia med sin hovedstad Atlanta var allerede sterkt svekket av krigen. Sherman skriver herom ordrett til Grant: „Inntil vi kan befolke Georgia igjen, er det til ingen nytte å holde det, men den fullstendige ødeleggelse av dets veger, bygninger, dets befolkning og dets militære hjulpekilder er nødvendig. Forsøket på å holde dets veger koster oss tusen mann om måneden og byr oss ingen fordel. Jeg kan utføre marsjen and make Georgia howl.”

Grant ba Sherman forklare seg nøyere, og Sherman svarte:

„Hood kan marsjere til Kentucky og Tennessee, men jeg mener han vil være nødt til å følge meg. I stedet for defen-

siv, vil jeg være offensiv, i stedet for å gjette hva han vil gjøre, vil jeg tvinge ham til å gjette mine planer. Forskjellen utgjør i krig 25 pst. (i skolespråket er dette fordelen ved initiativet). Jeg kan vende meg til Savannah, Charleston eller til munningen av Chattahoochee. Jeg foretrekker å marsjere gjennom Georgia til havet, idet jeg tilintetgjør alt. Når De derfor hører at jeg er avmarsjert, bestill da speidere i Morris Island, Ossabaw Sound, Pensacola og Mobile Bay. Jeg vil dukke opp igjen ett eller annet sted, og tro meg, jeg kan ta Macon, Milledgeville, Augusta, Savannah og dukke opp igjen i ryggen på Charleston slik at jeg kan sulte den ut. Denne

„Krigen uten nåde“ For åtti år siden ble disse fotos tatt. Dengang oppfant amerikanerne den „totale krig“, kampen mot sivilistene og sakverdier. Ødeleggelsene av jernbanene førte til masseinnsett av pionérene. Den totale krigs ansikt viste for første gang sine forferdelige trekk. Men den skaffet også den moderne form for krigskorrespondanse. Bildet nedenunder viser det allerførste foto av et ildgivende batteri i felten. Den voldsomme rystelse gjorde fotoet uklart

operasjon er ikke rent militær og strategisk, men den vil vise sydets svakhet.”

Disse to brev må man lese omhyggelig for å finne ut Shermans virkelige tanker. De er skrevet av en soldat, i soldatens språk til en annen soldat. En klokere soldat skriver til sin noe dummere foresatte. Uten direkte og likefram å lyve for ham, tilslører han dog, i det skolespråk begge er vant til, sine planer. For det første

framstiller han det som om han vil være defensiv og derfor er nødt til å ødelegge Atlanta. Han later som om han vil hindre sin motstander i å følge ham. Siden oldtidens dager har det jo vært slik: den som trekker seg tilbake, ødelegger alt som kan være til nytte for den etterrykkende fiende. Denne gamle defensive regel foreslår også Sherman sin foresatte. Men i sitt neste brev skriver han: „I stedet for defensiv, vil jeg være offensiv, for i skole-

språket er det fordelén ved initiativet o. s. v.“ Når han vil være offensiv, hvorfor ødelegger han da alt under frammarsjen? En normal soldat vilde høyst under tilbaketoget ødelegge de ting, som fienden kunde ha nytte av. Sannheten er at Sherman vil være

offensiv, men han vil ikke være det mot soldater. Han vil la landet Georgia hyle, ikke den georgiske armé, som han fryktet. Han planla en dristig forbrytelse og antydte sin plan med ordene: „Denne operasjon er ikke rent militær og strategisk . . .“

Hele Atlanta fløy i luften

Det skjedde som Shermann vilde. Atlanta ble evakuert og etter en omhyggelig uttenkt plan tilintetgjort. Sherman kommanderte 60.000 mann. Arméen hadde proviant for tredve dager. Den behøvde altså ikke å furasjere. Sherman delte sin armé i fire korps og to fløyer og lot dem marsjere ved siden av hverandre. To korps marsjerte altså alltid sammen, det hele i fire kolonner, tvers gjennom landet, flankert av kavaleri og ridende batterier. Deres sjef var general Kilpatrick. Fra ham stammer ordren: „Bare ruiner av boliger må vise de kommende slekter at her har Kilpatricks ryttere passert!“

Den 14. november 1864 var også den siste mann av Shermans armé satt i bevegelse, og bare sprengkommandoen var enno tilbake i den ødelagte by. Sherman sendte et siste telegram til Washington: „All is well“, og derpå fløy telegrafstasjonen og etter den hele Atlanta i luften. Sherman og hans 60.000 mann var blitt usynlige også for Washington.

I midten av desember dukket åndearméen opp igjen i Savannah. De 350 kilometer fra Atlanta til havet hadde de 60.000 mann tilbakelagt som en tornado. Etter dem fulgte en armé av sultende negre som de ikke godt kunde ryste av seg, da de jo var kommet som slavenes befriere.

Denne marsj var imidlertid bare Shermans svennestykke. Skjønt han hadde brent all bomull og korn, og møllene og utallige hus var blitt ødelagt av hans horder, opprettholdt han dog stadig, av hensyn til Grant, skinnen av en armé. Plyndring var offisielt forbudt. Først i Carolina kastet Shermans tropper de siste disiplinære hemninger og kunde ikke lenger kalles soldater.

Allikevel skriver Sherman etter sin ferd gjennom Georgia sitt brev til Grant, hvori de fryktelige setninger finnes: „Vi bekjemper ikke fiendtlige arméer, men et fiendtlig folk. Gammel og ung, fattig og rik må føle krigens jernhånd like så godt som de organiserte arméer. I denne retning var min ferd gjennom Georgia en vidunderlig suksess.“

En beundrer av Sherman, G. W. Nichols har i sin „Story of the Great March“ (1865, London) nevnt et nøkternt tall. Shermans armé rekvirerte på sin marsj for hundre millioner dollars i korn og kveg. For tyve millioner dollar kunde troppene selv bruke, resten ble ødelagt.

Dette tall omfatter bare levnetsmidler, de ødelagte hus, veier og redskaper er aldri blitt beregnet. Den „vidunderlige suksess“ ansporte også de andre generaler. Sheridan, en av Grants kavalerigeneraler, ødela bare i det ene distrikt Rockingham County 100.000 bushels hvete, 50.000 bushels mais, 6200 tonn høy og 11.000 stykker stort og smått kveg.

Enno årevis etter fredsslutningen gikk de engang så rike mennesker i sørstatene i filler.

Grant jublet da han fikk etterretningen om Shermans oppduken. Han sendte ham straks en ny krigsplan. Shermann skulde støte til ham den forteste veg — altså sjøvegen — for å bistå Grant i hans harde kamp mot den store sørstatsgeneral Lee og hans vidunderlige, dødsforaktende kavaleri. Men Sherman kom ikke. Grant hadde enno ikke forstått. Han trodde at Sherman brente etter kamp. Sherman vilde ikke kjempe eller bare når han ikke kunde unngå det.

Sherman hadde i sitt indre for lengst

sagt seg løs fra alle soldatermessige ambisjoner og ethvert militært æresbegrep. Han var blitt en voldsforbryter som vilde bringe sitt lands politikk seier, koste motstanderen hva det vilde. „Krigen“, sier Clausewitz, „er fortsettelsen av politikken med andre midler.“ Sherman fikk det til slik: „... er fortsettelsen av politikken med ethvert middel.“ Heri ligger Shermans fortvilte originalitet. Han har gjort krigen fra en voldshandling mot en fiendtlig armé til en voldshandling mot et fiendtlig folk, nemlig til en total voldshandling. Også makten har sin grense i moralloven. Med fullt overlegg var Sherman med hele sin armé forsvunnet fra billedflaten, fjernt fra enhver kontroll og enhver protest hadde han ført krigen over den terskel som også er lagt for makten og inn i den vildeste forbrytelses sone. Da han dukket opp igjen, falt Savannah, og dette oppfattet verden som et tegn på den shermanske taperhet og hans militære geni. Hva der virkelig var skjedd i Georgia, fikk noen få mennesker vite først etter fredsslutningen. Verden hadde liten interesse for det, for i Europa kom det til krig mellom Tyskland og Frankrike, og forøvrig sørget den amerikanske propaganda for at verden ble føret med de gripende historier fra Onkel Toms hytte.

Taktikkens historie hadde Sherman i sin georgiske tid bare beriket med en oppfinnelse. Den alene måtte være tilstrekkelig til for alltid å utelukke denne mann fra gentlemens selskap.

Han lot sette krigsfanger på vogner som måtte kjøre foran hans egne tropper. Fløy de i luften, da visste Sherman at der var et minefelt. Alle protester mot den grusomme behandling av vergeløse viste han tilbake med den samme bitende kulde som utmerker alle hans skriftlige arbeider.

Til Grant som forgjeves ventet på ham, sendte Sherman et brev hvori han forklarte ham sin egen nye plan. Han vilde ikke støte til ham sjøvegen, som Grant hadde fordret, for der å kjempe mot Lee, men dra tvers gjennom Carolina for å legge det like så øde som Georgia, nei, ikke like så, men meget grusommere, mer omfattende, nettopp totalt. Han skriver: „Riktignok holder Jefferson Davies (sørstatenes president) god disiplin hos sitt folk, men jeg tenker tilliten til ham er røkket i Georgia og vil også snart bli det i Sør-Carolina. Forøvrig brenner hele arméen etter å hevne seg på Sør-Carolina. Jeg skjjelver når jeg tenker på dets nær forestående skjebne, men jeg vet at det har fortjent alt som forestår det.“

Med skjelvende hjerte — aldri har et menneske bespottet edle følelser med større blasfemi — ga Sherman sin armé ordre til oppbrudd. Den nevnte sveitsiske militærforfatter Bircher skriver i „Den nådeløse krig“: „I instruksjonen het det i typisk rekkefølge: veger, hester og folk skal tilintetgjøres!“

Atter bryter arméen opp i bred front, marsjerende i fire kolonner. Bak den lå det ødelagte Georgia, foran den det

„Tatt av vinden“...

„The Bummer“ kalte marodørene fra general Shermans armé seg. Etter navnet å dømme var de soldater, men i virkeligheten dro det 60000 mordbrennere gjennom Georgia og Carolina og rovet ikke bare det de selv kunde spise. „Veger, hester og folk skal ødelegges“. Etter denne instruksjon brant de opp alt hva de fant og førte også husdyrene vekk. Begge bildene, ovenfor og ved siden er illustrasjoner fra nordamerikaneren Nichol's bok „Story of the Great March“ (1865). Sett med en nordamerikaners øyne, ikke som en klage fra sørstatene, ser en her den første totale krigs grusomheter. Mitchells roman „Tatt av vinden“ bygger på slike kilder. Denne boken hadde for noen år siden en litterær suksess i Europa. I USA.s sørstater, hvor grusomhetene i 1864/65 fandt sted og ikke er glemt, forårsakte boken sanne folkeoppstander

Hans landsmenns offer

Skuespilleren Booth, fra sørstatene, myrdet i en teaterlosje nordstatenes president, Abraham Lincoln. Med denne dåd vilde Booth treffe den ansvarlige for grusomhetene. Grant, den virkelige ansvarlige, var imidlertid i siste øyeblikk uteblitt fra forestillingen

blomstrende, rike Carolina. Ingen hevner formådde å følge Sherman, for hvor skulde han ta provianten fra? Sheridan sa hånsk: „Selv kråkene må bringe med seg føret sitt.“

Kjempemessige ildsøyler steg til værs og forkynte de apokalyptiske rytteres komme. Befolkningen flyktet for de skrekkelige mennene. Enkelte av sørstatenes korps prøvde å legge seg i vegen for plyndrerne. De var altfor svake. I sine memoarer sier Sherman: „Før vi var ute av Sør-Carolina hadde soldatene i den grad vennet seg til å ødelegge alt på marsjrueten at det hus

En vel overlagt plan

„Min plan“, hadde Sherman skrevet til Grant, „har jeg overlagt så lenge og vel, at den synes meg klar som dagen.“ Den var det også, og i tilintetgjørelsens ild modnes fruktene hurtig. Den ene etter den andre av byene og festningene ved havet kapitulerte. Som han hadde forutsett, behøvde Sherman ikke å kjempe, og heller ikke Grant behøvde det.

Ingen behøvde å kjempe mer.

Den store og tapre Lee lot sine stolte ryttere stige ned av salene og kapitulerte.

„Av villfarelse har dere begynt denne krigen, og av stolthet har dere ført den videre.“ Slik hadde Sherman engang skrevet til en sørstatsgeneral. Villfarelsen hos de stolte aristokrater fra sørstatene hadde vært troen på de spilleregler som er vanlige blant gentlemen. De kunde hengi seg til denne villfarelse fordi de ikke kunde tro at menn, selv når de er fiender, vilde kjempe mot kvinner, barn og sivilister.

Rytterne fra Virginias beitemarker hadde ledd dengang da de hørte om nordstatenes krigsplan. Den ble kalt „Anaconda“. Nordstatene hadde kalt

hvor jeg hadde hatt mitt hovedkvarter ofte sto i brann før jeg var ute av det“. Shermans soldater sa leende: „Vi plyndrer ikke, vi bare furasjerer!“

Ved Chester fant Shermans folk en av sine offiserer og syv mann. De var blitt drept av sivilister, og til hvert lik var der heftet en seddel: „Død over alle furasjører!“ På et annet sted fant man tyve lik med den samme betegnelse. Sherman lot derfor som repressalie skyte 54 sørstatsoldater, som var blitt tatt til fange på slagmarken. Av slik art var hans militære handlinger.

opp sin plan etter kjempeslangen, fordi de hadde til hensikt å ta hele sørstatsområdet i et eneste stort og lydløst kvelertak. Verden hadde også ledd sammen med sørstatene, da den hørte om Anaconda-planen, om denne blokadeidéen og planen om å sulte ut sørstatene. Planen syntes så barnslig at ingen hadde tatt den alvorlig. Frankrike trodde dengang å kunne forbli nøytralt. Ingen vil kunne fordømme denne optimisme, for ingen hadde innkalkulert i sine overlegninger en mann som Sherman. Alle, Grant og Lincoln, var blitt forrykte over Anaconda-planen, bare ikke Sherman. Med den asosiales instinkt hadde han fra begynnelsen av hatt teft av planens store muligheter. Han hadde riktignok også innsett at man ikke kunde gjennomføre den anormale plan med normale midler. Blokaden var jo tatt med i folkeretten fordi man lovde seg en humanisering av krigen ved hjelp av den. (Derfor trodde jo verden også etterpå at krigen mellom nord- og sørstatene hadde vært en ganske gemyttlig affære.) Bak blokadens forheng foregikk den store forbrytelse.

Hva USA i virkeligheten vilde

Ett kan man ikke frata Sherman, nemlig hans tankegangs forvovenhet og hans revesluhet. Da de ledende menn i nordstatene var gått med på Anaconda-planen, hadde de allerede gitt djevelen lillefingeren. De vilde seire uten å måtte amstrenge seg. Allerede dengang var de uærlige, og de vilde ha skrekket indignert opp, dersom man for verden hadde sagt det opp i ansiktet på dem. Sherman grep dog rolig til forbrytelsen. Listig som fristeren på det høye fjellet viste han Grant det lovede seirens land. Grant var ikke Kristus. Han falt i armene på fristeren og lot Sherman forråde krigens moral. („For også krigen har sin ære, den store drivfjær i menneskets tilskikkelse.“ Schiller.)

Jo, spillet var vidunderlig arrangert. Da Lee kapitulerte, bestrebte Sherman seg straks for de mest storsinnede betingelser. Han gjorde det fordi han jo ikke vilde kjempe og fordi det var hans plan ved hjelp av storsinnede våpen-

stillstandsbetingelser å erobre hjertene til de konfødererte som var fortvilte over ødeleggelsen av deres heimer.

Da Lees kapitulasjon ble kjent i verden, visste enno ingen hva der var skjedd, og derfor feiret verden, da den hørte om de storsinnede våpenstillstandsbetingelser, Sherman og Grant som geniale og ridderlige soldater. (Seinere ble riktignok de storsinnede betingelser trukket tilbake.)

Også Lincoln selv, som skyndte seg avsted til sine seierrike arméer, så bare de befrierte negrene, som skrek halleluja for ham, viftet med bordduker og bøyde seg dypt i støvet for ham.

Da så en mann, som kjente sannheten bak Shermans seirer, advarte Lincoln mot et attentat, sa presidenten: „Slik en forbrytelse ligger ikke for amerikansk karakter!“ Et vidunderlig ord, men Lincoln visste ikke hvor forferdelig Sherman hadde besudlet den amerikanske karakter. Grant derimot visste det.

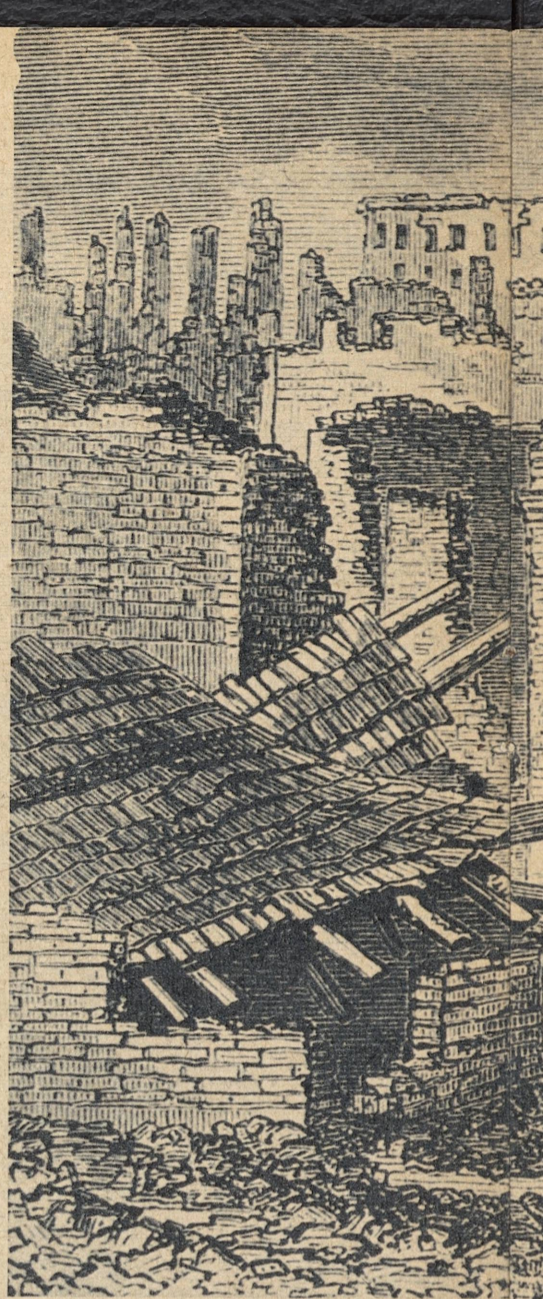
Fredag den 14. april 1865 var Grant og Lincoln innbudt til å overvære oppførelsen av det engelske lystspill „Fetteren fra Amerika“ i Grovers teater i Washington. Lincoln gikk, men Grant unnskyldte seg i siste øyeblikk. Under forestillingen kommer den vakre og talentløse skuespiller Booth inn gjennom en sidedør i presidentlosjen, skyter Lincoln i bakhodet og hopper med ropet „Sic semper tyrannis“ ned på scenen blant de redselsslagne skuespillere. Han blir hengende med sine sporer i stjernebanneret foran presidentlosjen og flykter til hest med brukket bein. 1600 ryttere og 500 mann av det hemmelige politi forfølger Booth. Han blir funnet i en løe ved Rappahannock, skyter og blir skutt. Før han dør, ber han hilse sin mor og si at han er falt for sørstatene.

Da embetstiden for den stadig drukne visepresident Johnson er utløpt — han som vilde la Jefferson Davies, sørstatenes president, henge — blir Grant, den store Grant valgt til president for De forente stater.

Han utnevner Sherman til øverstkommanderende for den amerikanske armé.

Med Grants presidentskap begynner en ny amerikansk tidsalder. Det er korrupsjonens og det offentlige hykleris tidsalder. Dommer Lynch kutter hodet av de befrierte negrene og kaster det for mobben til å spille fotball med. Bedrageriets og korrupsjonens system, som satte inn under hans styre, kalte man „grantisme“. I venstre hånd svingte man bibelen, og med høyre plyndret man naboen. I de nykonstruerte sørstater ble de høye administrasjonsposter besatt bare med folk av Grants parti fra nordstatene. Statsembetsmennenes bestikkelighet og deres bestrebelse etter å bestjele folket også i de tilfelle hvor selv yrkesforbrytere hadde ansett det for umulig, ble så alminnelig at Grants eget parti ikke mer våget å stille „den store mann“ til gjenvalg i 1876, og det til tross for at Grant hadde besluttet seg til endelig å bringe for retten noen av sine medhjelpere, noen høyerestående embetsmenn hvis bedragerier lå så altfor klart i dagen.

Der kom andre presidenter, men også under dem gikk Amerika videre på sin veg. Den store Anaconda kvelte langsomt alt hva der var aktverdig. Hvor sterkt „grantismen“, hykleriets system i forbrytelsens tjeneste, i mellomtiden hadde vokst og var blitt offisiell statsmoral, så man i den første verdenskrigen da man med sulteblokaden mot Tyskland lot barnet sulte ihjel i mors liv og samtidig vilde redde de sultende barn med harskt fett. Man ser det også nå, da Amerika legger øde de land det heimsøker, slik som Sherman lærte, og da man samtidig hykler moral og ærefrykt for kunstskatter som man i samme øyeblikk ødelegger, da man jamrer over den slemme motstanders barbari og selv vil være offensiv ved å ødelegge ethvert liv. Den seiren de drømmer om er kirkegårdsfreden, den store Anaconda skal også sprute ild over Europa.

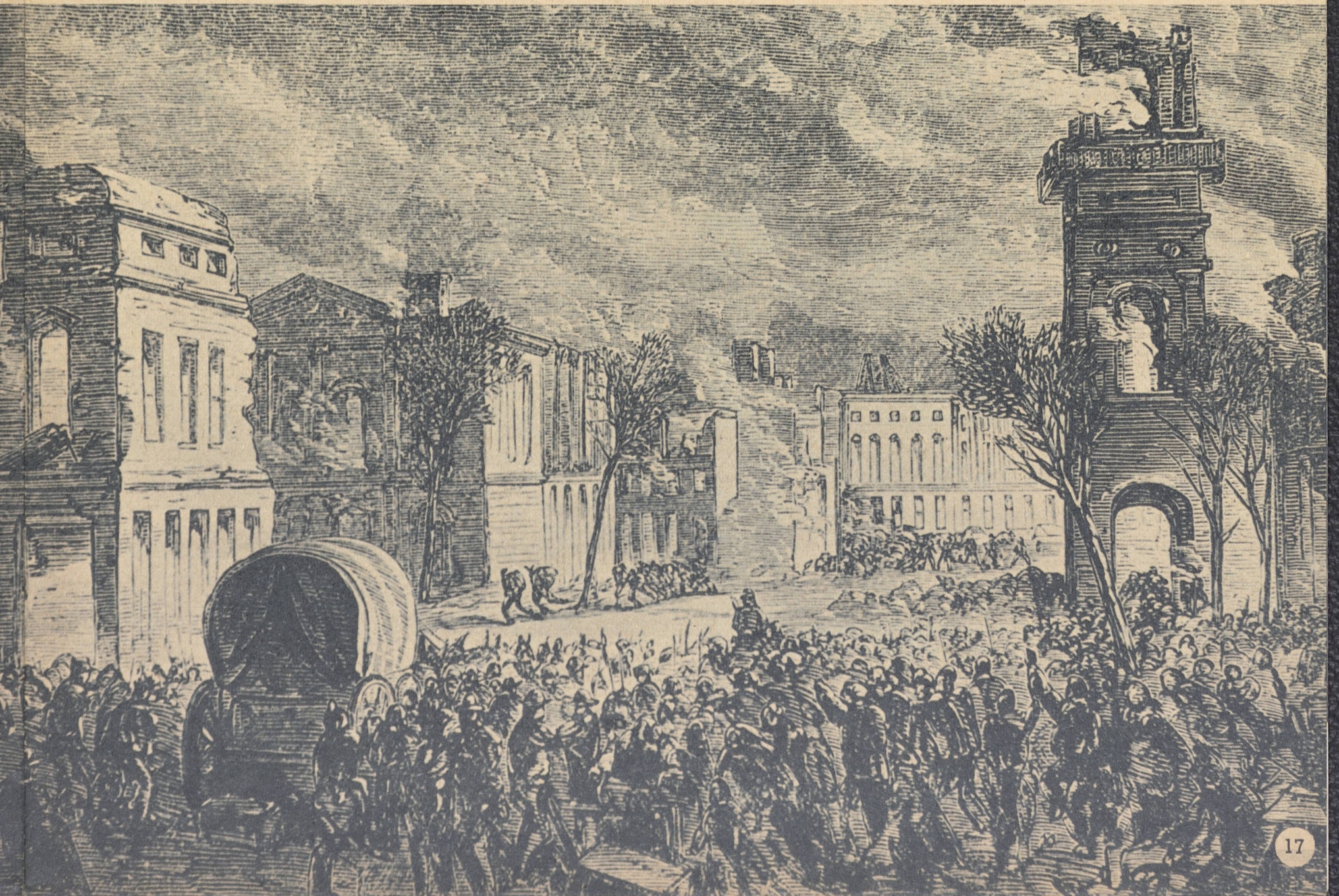

Den store ildvalse

To bilder fra general Shermans gresshoppesverm gjennom Georgia og Carolina. Øverst byen Atlanta etter ødeleggelsen, nedenunder det brennende Columbia. Atlanta ble sprengt i luften. Columbia satt i brann. På samme måte gikk det med mange andre byer og landsbyer. „Bare ruinene av tidligere boliger skal vise de kommende generasjoner at her var Kilpatricks ryttere.“ Slik lød ordren fra en ryttergeneral i Shermans armé til hans menn

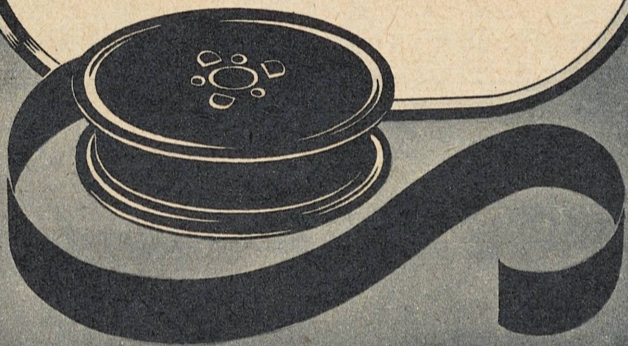
Det

fargefortettede
Pelikan

fargebånd

varer enno lenger, hvis det vendes hver 8 dag. Derved kommer den øverste halvdel ned og friskes op.

GUNTHER WAGNER

Olympia

KONTORSKRIVEMASKINER
REISESKRIVEMASKINER

OLYMPIA skrivemaskiner er fremstillet av
Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt

Generalagentur for Norge:

G. A. GJESSING & Co. A/S., OSLO

Olympia salgssteder i Amsterdam, Belgrad, Budapest, Bukarest, København, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Olympia agenturer i alle verdens storbyer.

DEN ANNEN OPPMARSJ

Begivenheter som bestemte situasjonen i Italia

De ukene Badoglio-forræderiet utspiltes, var kritiske for sikringen av Kontinentet. „Signal“s krigskorrespondent Hubert Neumann forteller, her om hvordan denne situasjon ble mestret

Da tyskerne rømte Neapel var der en stemning som etter velgjort arbeid. Under hovedgatens platantak dro hæren av gårde til Volturmo. I dagevis la der seg tykt støv på de meiede maisåkrer og på olivenlundene. Til å begynne med kom bare trosset og forkommandoene, så transportregimentene og lyskasterbatterier, etter dem fulgte traktorene med tungt materiell og innimellom drev etterretningsavdelingene på med å ta ned kablene sine. Til slutt dukket kanonerene opp med felthaubitser og andre kanoner. Slik gikk det for seg til siste kvelden. Da sluttet grenaderene seg til, og tigertanksene kjørte ut av det urolige hushav og overga den skitne og elendige by til dens skjebne.

Alt foregikk uten hast. I kolonnene hersket den livlige bevegelse som oppstår foran store fabrikker ved arbeidstidens slutt. Strømmen fløt helt vilkårlig, men den fløt videre og stoppet aldri opp. Når solen brente for ille, slo karene seg ned under kaktustrærne med de lyserøde frukter. Strakt ut i skyggen, myste de mot horisonten for ikke å falle som offer for fiendtlige jagerflybomber, ellers var der liv i ansiktene deres, de røkte amerikanske byttesigaretter og iakttok firfislernes hemmelighetsfulle lek. Når det ble brutt opp igjen; stakk Fiat-, Lancias- og Alfa Romeos-karosseriene seg ut fra den ørkenbrune ensformighet av militærbiler, og motorene til de italienske merkene hadde en lysere tone. Ingen marsjerte til fots, for der var ikke blitt latt tilbake en eneste bil i byen, like så litt som noe materiell eller depoter som hadde kunnet bli til nytte for fienden. Pionérene hadde ikke glemt noe. Bakut steg røyksøylene til værs etter sprengningene og fordunklet røyken fra Vesuv, og da panserjegerne innrettet seg på høydene, tordnet eksplosjonene enno engang. Først om natten tok britene og amerikanerne seg forsiktig fram mellom branene som gjennom et bakhold.

Alle visste at tyskerne ikke behøvde å oppgi Neapel. Deres divisjoner hadde kunnet forskanse seg, dersom det var

kommet an på det. Byen ble ofret uten noe press.

Hvem vant første runde?

I hver krig foregår der slag som avdekker den samlede situasjon. Kampene i Sør-Italia har denne avslørende karakter. Det går fram av dem, hva anglo-amerikanerne har oppnådd og hva tyskerne har hindret. Samtidig røper de at der i ukene under kampene på Calabria, ved Salerno og Foggia måtte revideres teoretiske spekulasjoner som i en årrekke var en sikker kapital i den kontinentale og amfibiske strategi. Ordet „festningen Europa“ endret dens innhold. Hadde man hittil antatt at det betyr det ubetingede forsvar av alle kyster, så måtte man snart lære noe annet. Det var lykkes Kontinentets fiende å gå i land på fastlandet. Hans landsatte arméer holdt stillingen i stedet for å bli kastet i havet. Men allikevel ble forhåpningene i London og Washington skuffet og enno mer hos motstanderens ledelse. Man hadde der bestemt regnet med at en gjennomført invasjon, en forbindelse med en atskillelse av Italia, vilde bringe avgjørelsen innen rekkevidde.

Imidlertid var man nådd fram til den kritiske natt til 9. september uten at de to parters generalstaber hadde kunnet innstille seg grundig på de nye momenter. De måtte handle. Badoglios forræderi ga englenderne og amerikanerne uberegnelige sjanser. De hadde plutselig de beste trumfer på hånden. Dengang lå der på den lange strekning fra Po til langt sørpå bare et tynt slør av tyske tropper. I de store byene, som for eksempel i Florenz, var der bare en fem manns jernbanestasjonsvakt, og det var ikke annerledes i havnebyene. Generalfeltmarsjal Kesselrings hærgruppe måtte regne med å bli avskåret. Men englenderne og amerikanerne sviktet: de nølte med å betale den store, blodige pris for en dristig innsats, eller de var den pludselige oppgave ikke voksen. Antageligvis overvurderte de særlig

Fortsettes side 23

Meter for meter . . . Med lungt maskingeværskyts bereder de tyske soldater ved den italienske front englenderne og nordamerikanerne store, blodige tap

PK-foto: Krigskorrespondent Rieder

Luftslag i „lysvegen“. Hurlige tyske fly lyser med lysbomber opp de britisk-amerikanske terrorbombeflys forband, som flyr inn om natten. I magnesiumslyset kan jagerflyverne, der angriper fra alle sider, lettere skyte ned motstanderne. „Spissrotløp“ kalte en amerikansk flyver, som var så heldig å komme velbeholden tilbake, denne nye metode som de tyske nattjagerflyvere benytter

PK-tegning: Krigskorrespondent Hans Liska

John L. ...

Kjempenes fødsel
Framstilling av tunge lyske panservogner
PK-foto: Krigskorrespondent Hubmann

Den annen oppmarsj

Fortsatt fra side 18

den tyske slagkraft. Den tyske ledelse derimot utførte en glansprestasjon. Forlatt av sin forbundsfelle, klarte den i løpet av tolv timer å kaste sine reserver, som var stasjonert ved Brenner og sønnafor, fram til Livorno, å avvæpne de frafalne italienerne og å gjøre Salerno til en fryktelig overraskelse for fienden. Adolf Hitler viste seg som situasjonens herre.

I denne spøkelsesaktige septemberratten, da verden holdt pusten og badogliotilhengerne lot klokken ringe og beruste seg, vant tyskerne første runde i slaget om Italia. Og etter den varme middagstimen den neste dag, da de allerede innehadde nøkkelstillingen og fallskjermsejere gjorde seg klar for Roma, foregikk operasjonene etter en ny, av forholdene framkalt plan, hvor til gitt tid generalfeltmarsjal Rommels navn vil tre fram i forgrunnen.

De forband som rømmet Neapel, kjente denne kombinasjons omriss. Fienden skulde ha byen, ja, han skulde få enno mer terreng, men hver kvadratkilometer han fikk, skulde øke hans vanskeligheter. Harde beslutninger var nødvendig for å nå dette resultat, men de måtte tas. Virkningen meldte seg snart. At englenderne og amerikanerne slepende måtte støtte etter til Volturno, og at de der ble oppholdt så lenge av våre baktropper, beviser hvor megen tonnasje den formentlige seier over Neapel allerede kostet dem. Den kostet og koster ikke bare tonnasje. Dette er tyske argumenter i 1943. De hadde ikke kunnet brukes etter Frankrikefelttoget. At de no gjelder, forteller om den tyske overkommandos realisme. Uten ord har den korrigeret det standpunkt at Europa må forsvares ved kystene. Den satte i det rette øyeblikket inn sin betydeligste reserve: det erobrede roms håndpant.

Uten forbundsfelle

I mange butikker mellom Neapel og Capua hang enno bildet av Viktor Emanuel av Savoia. Man hadde helt enkelt glemt å ta det ned, eieren vilde slett ikke på denne måten vise sitt sinnelag. I denne del av Italia har alltid følelsen vært mer bestemmende enn ånden, og derfor var det ikke så underlig at folket sør for Roma etter den 25. juli, fjernelsen av Mussolini, hadde mistet enhver politisk holdning. Det fløt som drivved mellom frontene.

Det var i de dager da il Duces republikanske regjering ble konstituert. Etterretningen om dens program og dens første beslutninger kom gjennom kringkastingen. Mussolinis opprop virket merkelig fjerne her nede. Var det enno overhodet mulig å redde i fallet dette folket som var blitt bedratt innad

og utad? Enkelte italienerne var solidariske med tyskerne, dro med sine kjøretøyer til nærmeste jernbanestasjon og for nordover. Men massen ble igjen og resignerte.

Man må besøke de mellom- og norditalienske provinser for å oppdage at dette inntrykk er forhastet. Der blir man tydelig klar over at den fascistiske republikk holder på å bli realitet. Den bestreber seg på å spare sitt land for det besatte områdes odium, og konsentrerer seg på å sette Italia inn som forbundsmakt på ny. Den nøkternt tenkende del av folket er klar over hva det betyr for nasjonens historiske anseelse å identifisere seg med kongehusets æreløse opptreden. Av denne gruppe, som slett ikke bare består av gamle fascister, har eksilregjeringen intet å håpe. Den ser i Mussolini enno mer enn for 21 år siden et instrument for fedrelandets skjebne. I de umbriske og toskanske byer, i Liguria og provinsen Venedig har der atter dannet seg kadrer som direkte eller indirekte yter tyskerne våpenhjelp. Nye militsdivisjoner blir til og arbeidsbataljoner dannes. Fra Mussolinis arbeidsværelse i en stille villa i snirklet jugendstil går der atter ut impulser.

Slik likvideres følgene av forræderiet i de områder som er viktige for Europas kamp mot insulare og oversjøiske makter. Den terroristiske luftkrig forskåner dem ikke, men dens effektive resultater er ikke forskjellig fra de som den oppnår i Tyskland. Byer som sto på førsteplassen i verdens turisttrafikk, brenner ned — men krigen fortsetter allikevel.

Elitedivisjoner står parat

Da den japanske militærattasjé nylig avla et besøk i generalfeltmarsjal Rommels hovedkvarter spurte han hvordan en større anglo-amerikansk operasjon mot de norditalienske kyster eventuelt vilde forløpe. Rommel så på militærattasjéen og svarte: „Det er jo derfor jeg er her.“ I dette svar lå der ingen forfengeligheit. Det ga utelukkende uttrykk for hva der har forandret seg siden 8. september.

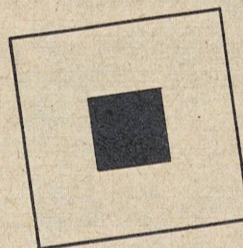
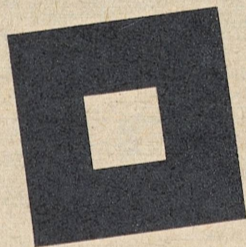
Den europeiske posisjon på Apenninerhalvøya er blitt utvetydig. En eneste overkommando bestemmer over det sårbare område, og den har ikke latt gå en dag eller natt uten å øke den mobile og immobile forsvarskraft. De nevralske punkter på kysten ser annerledes ut enn på den tid da den emigrerte general Ambrosios generalstabsoffiserer var ansvarlige for befestningene. Bak de nye forsvarsverker er der marsjert opp elitedivisjoner av hæren, som består av det beste menneskemateriell. Kampverdien hos de tyske Italia-arméer er det mangedobbelte av de tropper som under badoglioregimet kunde settes inn for samme formål.

FARVEBÅND
KARBONGPAPIR
MANGFOLDIGGJØREL-
SESAPPARATER
STENSILER
MANGFOLDIG-
GJØRELSESFARVE

Geba

Geba

GEHA-WERKE
HANNOVER

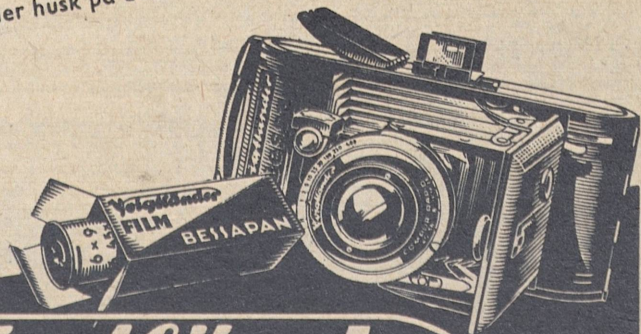

Er det hvite kvadrat
virkelig større?

„Naturligvis“ vil De si, „det ser en da med engang.“
Slik kan en ta feil!

Øyet kan bedras, mennesket kan ta feil, men de gode
erfaringer hos millioner av andre mennesker med et
nøyaktig Voigtländer - kamera og den finkornede
BESSAPAN-film kan en stole ubetinget på!

Gled Dem derfor, hvis De alt har et Voigtländer-kamera,
eller husk på det, når det igjen blir å få kjøpt.

Voigtländer

Overalt hvor man taler om lægemidler, kjemikalier og reagenser, nyter navnet E. MERCK spesiell tillit.

E. Merck

DARMSTADT · CHEMISCHE FABRIK · SIDEN 1827

Jakt - sports - og forsvarsvåpen

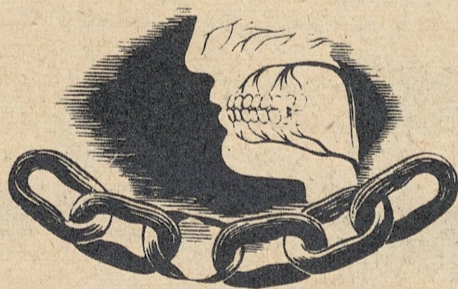
10 - tastet adderings - og bokholdermaskiner

presisjons - finmålingsverktøy

S 22

MAUSER-WERKE A.-G. OBERNDORF/N.

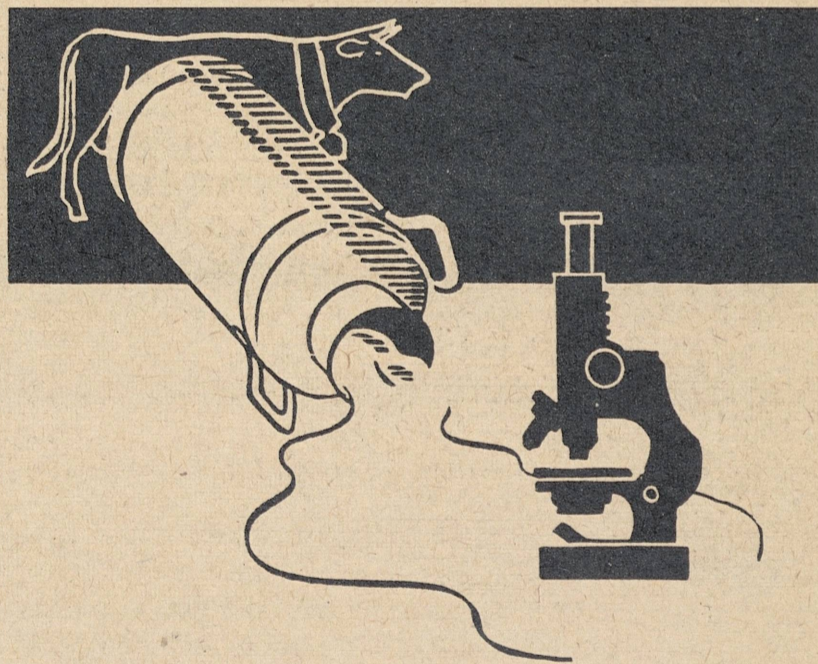
Det svakeste punkt ved vår sunnhet.

Den del av vårt legeme som er mer utsatt, enn de andre organer, er tennene. Dette beviser den uhyre utbredelse av tannråten (karies), som nesten må betegnes som en almensykdom, da over 90 % av folket lider av den. Forlang gratisbrosjyren „Gesundheit ist kein Zufall“ fra Chlorodont-Fabrik.

Dresden N. 6.

Chlorodont

viser vegen til riktig tannpleie.

BARE FRISK MELK

av kjernesunne kuer blir separert og sammen med myse forvandlet til Milei. Skarpe kontrollmetoder sikrer dette råstoffets kvalitet.

Milei den pålitelige eggerstatning

Stoppet av forsvaret. Scene fra hamburger-Lw-idrettsforeningens finalekamp mot Vienna. Wien om Tschammerpokalen. Wiens indre høyre, Decker, strander på hamburgerløperne Gebhardt (til venstre) og Gärtner (halvt omkull). Münzenberg (helt til høyre) og wieneren Fischer (bak Decker) følger spent ballen

11 kanonerer og en ball

En fotbollsensasjon og hva der ligger bak

Til stor overraskelse for alle fotballinteresserte har 11 hamburger-Lw-medlemmer mot den skarpeste konkurranse gjort den vanskelige veg til finalen om Tschammerpokalen. Der eksisterer neppe soldater til hvis utdanning der ikke også hører sport og som ikke selv driver legemsøvelser, men der har enno ikke forekommet soldater som i løpet av bare ti måneder etterat laget ble dannet er kommet opp i pokalfinalen i ett av de ledende fotballland i Europa. Det er jo ikke slik at gode lunger, kraftige bein, erfaring og rutine alene tilfredsstillt kravené til det store fotballspill. Selv i fredstid når topplagene bare sitt mål når hver en-

kelt av de 11 spillere gjør den strenge underordning, fine innføring og intense hengivelse i lagsamspillet til det selvfølgelig ledemotiv som preger særlige fellesytelser.

Ved bedømmelsen av den 11 hamburger-Lw-soldaters enestående suksess må man ta i betraktning, at de kunde trene bare en gang i uken, at de dertil måtte tilbakelegge lang veg fra sitt innsatsområde og ofte utførte sin soldaterplikt natten før en viktig kamp.

I finalekampen møtte de på Adolf Hitlerstadion i Stuttgart med 40.000 tilskuere i det berømmelige Vienna fra fotballens høyborg Wien et lag med

Malmannen. Obergefreiter Willi Jürissen i sin daglige tjeneste som telefonist. Han har allerede deltatt i seks landskamper. Før krigen var han kommunefunksjonær

Venstreback. Wachtmeister Reinhold Münzenberg ved iakttagelsesapparatet. En gammel spiller i det tyske nasjonallag. 41 internasjonale kamper. Utmærket med Jernkorset av II. klasse. Sivilt yrke arkitekt

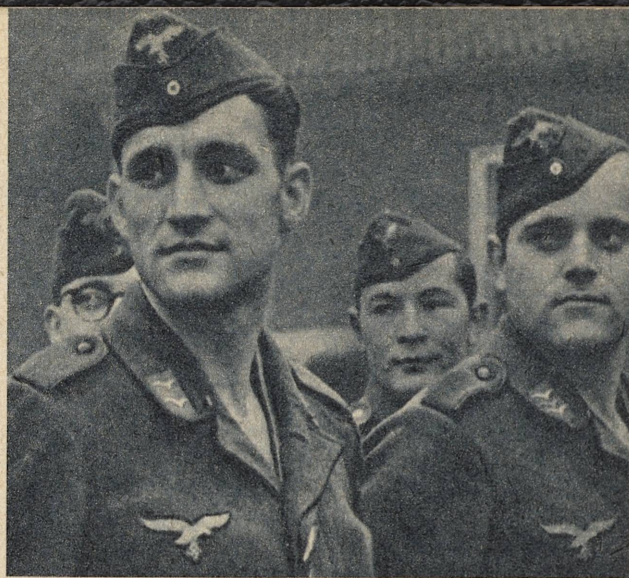
Høyre back. Karl Miller, i mellomtiden befordret til wachtmeister, i kanonstillingen. 12 internasjonale kamper. Kjempet på østfronten, har Jernkorset II

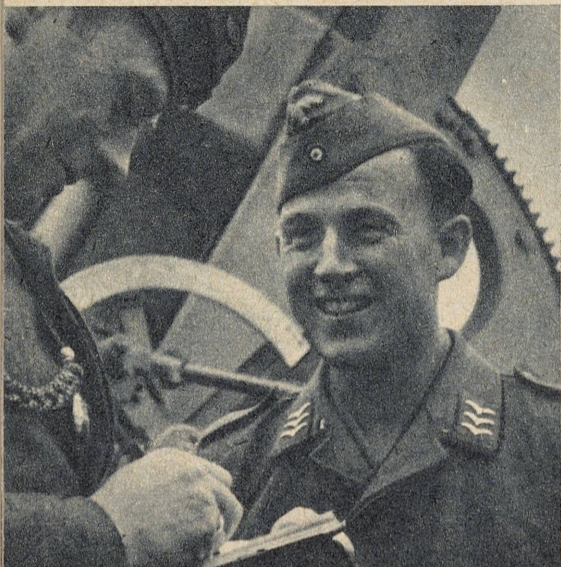
Venstre halvback. Underoffiser Robert Gebhardt med telefondamene i hans fjernskriverkontor. Tidligere I. F. C. Nürnberg

Senterhalf. Underoffiser Heinrich Gärtner forteller de unge luftvåpenhjelpere ved middagsbordet i flakstillingen om den siste kamp. Han er telefonroppssjef ved et lett batteri

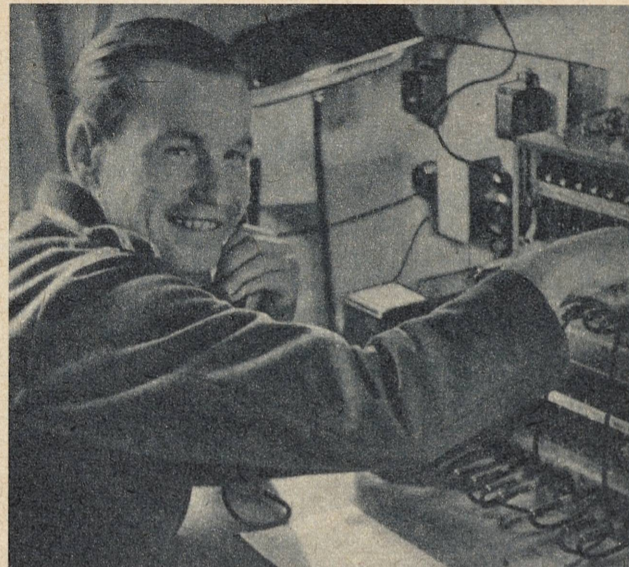
Høyre halvback. Gefreiter Walter Ochs (til venstre på bildet) er etterretningsmann i luftforsvaret. Han er håndverker fra Vest-Tyskland. Under-angrepene reparerte han ledninger

Ytre venstre. Obergefreiter Jakob Lotz mottar strålende sin permisjonsseddel for finalekampen. Tidligere kjøpmannsfunksjonær

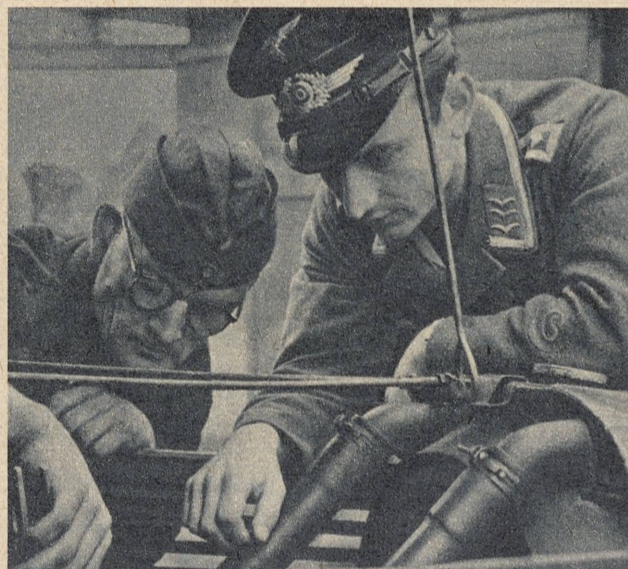
Indre venstre. Underoffiser Reinhard Heinrich er kanonleder i et tungt batteri. Tidligere spilte han i Berliner Elf Blau-Weiss. Sivilt yrke kjøpmannsfunksjonær. Krigsførtjenestekorset

Senterløper. Underoffiser Willi Gornick leder en telefonropp. Han ble under angrepet på Hamburg spesialist i ledningsanlegg. Har allerede spillet med i Duisburg og Bremen

Indre høyre. Sanitetsfeldwebel Ludwig Janda undersøker en blodprøve. Münchenerløperen kommer ra en fotballfamilie med 5 aktive brødre

Ytre høyre. Heinz Mühle kom under angrepene på Hamburg ikke ut av klærne på fem døgn. Han var stadig undervegs med sine kjøretøyer for å gripe inn hvor der trengtes hjelp

Treneren. Underoffiser Höger er deltaker fra forrige verdenskrig. Han gjør ikke tjeneste i luftvernet, men hører til luftvåpenets flypersonale. Bak ham hans sønn, reservemålmannen

rik erfaring og som leverte dem en dramatisk kamp, som først etter to gangers forienget spilletid endte med 3:2 for de heldigere wienere.

Det var en ironisk tilskikkelse i denne kamp mellom to lag fra Tysklands neststørste og tredjestørste by at en av de to hamburgersoldater i Vienna skjøt det avgjørende mål mot sin heimby luftvåpen. Som det ikke er annet å vente av 11 soldater, bevarte Lw-soldatene til tross kampens hardhet, holdning og sportsånd også i neder-

Enno aner de ikke, idet de løper inn på banen til Tschammerpokal-finalen, hvilken lang og tung kamp der etter en eneste serie av seire venter dem mot Vienna, Wien
PK-fotos - KrigskorrespondentH anns Hubmann

laget og leverte dermed et vakkeri eksempel på de personlighetsdannende krefter i den militære utdanning.

Lw-idrettsforeningen Hamburg's spill mot Vienna-Wien tillater enno en interessant konklusjon i militærpsykologisk retning. Blant krigsvitenskapsmenn hersket der nemlig den mening at troppedeler med stort teknisk apparat og overveiende forsvarsoppgaver, og som må holde seg klar på samme sted i et enerverende ensformig beredskap, snarest vilde ligge under for moralske anføtelser. Med den klare beherskelse av angrep og forsvar — ikke bare på soldatmessig område, men også på sportsplassen — har imidlertid Lw-soldatene motbevist en slik betraktning.

To nonner, vinzenterinner, hjalp under et terrorangrep på en tysk by til med bergingen av sårede. De utviste særlig personlig mot mens de ga dem den første hjelpen. Derfor ble de av Reichsleiter dr. Ley tildelt krigsfortjenstkorset med sverd

For særlige ytelser

I denne krigen blir det ofte også av kvinnene forlangt innsats av all deres kraft. Deres hjelpende hender må mange ganger beskytte liv og eiendom. Noen av dem har hevdet seg på en så fremragende måte at de ble tildelt krigsfortjenstkorset

PK-fotos-
Krigskorrespondent
Meisinger og Rothkopf

Denne kvinnelige arbeider har i en tysk rustningsfabrikk teknisk særlig vanskelige oppgaver å utføre. Øverstkommanderende for krigsmarinen, Grossadmiral Dönitz, overrakte henne krigsfortjenstkorset med ordene: „De er den første kvinne jeg overrekker en orden“

Kirsten Heiberg

spiller i filmene

"DIE SCHWARZE ROBE"
Berlin-Film

"LIEBESPREMIERE"
Terra

"DIE GOLDENE SPINNE"
Terra

Begivenheten: Syv forfattere i teateruken i Leipzig samlet rundt generalintendanten Schuler (ved skrivebordet). Fra venstre til høyre: dikterne Franz Hauptmann, Max Narbeshuber, Hans Schwarz.

MUSENES KAPPLØP

Åtte uroppførelser på én uke

De inntrykkene som diktning, musikk og teater gir i så rikt mon, sitter desto dypere, jo mer en sporer den kunstneriske fanatisme, som de har fått i en hard tid. Det er den blivende opplevelse i den enestående teateruke i Leipzig med de åtte uroppførelser, hvor alle former var representert, fra selskapslystspillet til det historiske drama, fra den folkelige melodiopera til det dristige framstøt til uprøvede muligheter på musikkscenen.

Av den tyske forgangenhet hentet Hans Schwarz fram den blonde sächsiske keiser Otto II, den bysantinske Theophanos mann, som drar fra sitt Pfalz ved Magdeburg til Italia og der ligger under for det lokkende syden. Franz Hauptmann formet tredveårskrigens mørke tid til legende. I feltleirens krigerske glans sto Wallenstein, en hard herre over det herjede lands nød, over bøndernes og borgernes fortvilelse, en vågsom planlegger og regnemester, som går til grunne på sin umettelige vilje. Et vrengebilde av heltemotet tegnet Max Narbeshuber i Don Quichote; han stilte den bleke fantast i en sørlig, livsglad verden, i et komediespill, som bar Calderonske og Shake-

spearske trekk. Mellom drøm og virkelighet spilte Friedrich Schreyvogls diktteriske fine komedie om alvedronningen Titania, som kommer til menneskene for å lære kjærligheten å kjenne. Helt realistisk var Josef Maria Frank, som bygger sitt stykke opp om en skilsmisseadvokats skrivebord, og Herybert Menzel, som formet en episode fra den første verdenskrig til en politisk satire på den amerikanske imperialismen.

Inn i eventyrverdenen ble en så ført av Norbert Schultzes opera „Das kalte Herz“, som fletter mennesker og spøkelsesskikkelser fra Schwarzwald inn i en melodisk drømmehandling. Carl Orff går sin egen veg, med Carmina Burana. Catulls elskovssanger har begreistret ham til et spill, som på latin og med korsang, slagverkrytme og scenedans feirer dikterens usalige kjærlighet til den troløse Lesbia. Her — hvor spilllets urelementer i ord, toner og dans er rykket inn i en ny ordening, ble denne teateruke, som med sine åtte uroppførelser i det femte krigsår vitnet om den kunstneriske ånds ubrutte livskraft, på samme tid et løfte, som forkynte en ny, skapende utvikling av tysk teater for framtiden.

Josef Maria Frank, Friedrich Schreyvogel, Karl E. Walter, Herybert Menzel og komponisten av eventyroperaen „Das kalte Herz“, Norbert Schultze

Prøveluft! Ved pulten Karl Orff, komponisten av „Carmina Catulli“, til høyre for Karl Orff regissøren professor Niedecken-Gebhardt, til venstre ballettdanserinnen Tatjana Gsovsky, bak henne intendanten og danserinnen Mary Wigman

Fantasier i silke og fløyel. 657 kostymer ble brukt for uroppførelsesuken: derav ble 202 kostymer laget. Til en av Theophanos kjoler ble det brukt 15 meter fløyel, for balletten 75 meter chiffon

Geberdenes språk. Catull verger seg mot de romerske fristerinners lokkende tilnærmelser. En scene fra Karl Orffs nye dansespill, som handler om den romerske dikters tragiske kjærlighet til Lesbia. Med „Carmina Catulli“ fortsetter Karl Orff med hell „Carmina Burana“-linjen

Det komediantiske tryllerl lever i Friedrich Schreyvogls komedie om alvedronningen Titania (Valeria Steinmann), som er trengt inn i menneskenes verden for å lære kjærligheten å kjenne

Charme og verdighet i det historiske drama. Otto II med sin hustru Theophano (til venstre) og sin mor Adelheid — hovedpersonene i keiserdramaet fra den store tyske forgangenhet, som Hans Schwarz skrev. (Raimund Bucher. Erna Korhel. Ingeborg Wenzlau)

DYREBARE VEGGER...

Om freskenes vesen

Freskomaleriet lever og blomstrer, synker og forsvinner med ånden i en epokes byggekunst. Årsak og følge er ikke uten sammenheng med freskomaleriets kjemi. De farger som maleren maler med „a fresco“ på den friskpussede muren, forbinder seg fast med den, blir ett med den og holder da gjennom århundrer.

Utendørs freskomalerier gjør seg vakrest i land som har et klima med meget lys og med rein luft. I Egypt, i Hellas, i Italia smykket man allerede for årtusener siden murene til de lyse bygninger med fresker i kraftige farger. I den klare, lette atmosfære i alpe-landene gleder vi oss over husvegger som her og der er blitt smykket av ukjente malere med figurmalerier eller ornamenter. I disse områder har der gjennom århundrer eksistert et bondebørgerlig freskomaleri som tradisjonelt, gedigent kunsthåndverk.

Kunsten kjenner neppe noen malemåte som stiller så store fysiske, tekniske og kunstneriske krav til den utførende som freskomaleriet. Veggen må dekkes flere ganger med mørtel og kalk, skrapes av igjen og glattes ut, man må grundig beherske fargekjemien, bildet må tilpasses bygningens formål, flaten, rommet og omgivelsene, utkastet må forberedes på det pinligste, utførelsen må i sine enkelte deler påbegynnes og avsluttes på bestemt tid. Oldtiden, renessansen, barokken og rokokkoen har gitt etterverdenen dyrebare vitnesbyrd om freskomaleriets kunst. Da den gråbrune ensformighet av kunstfremmede leiekaserner uniformerte storbyene i Vest-Europa, ble der ikke plass for den gamle kunsten.

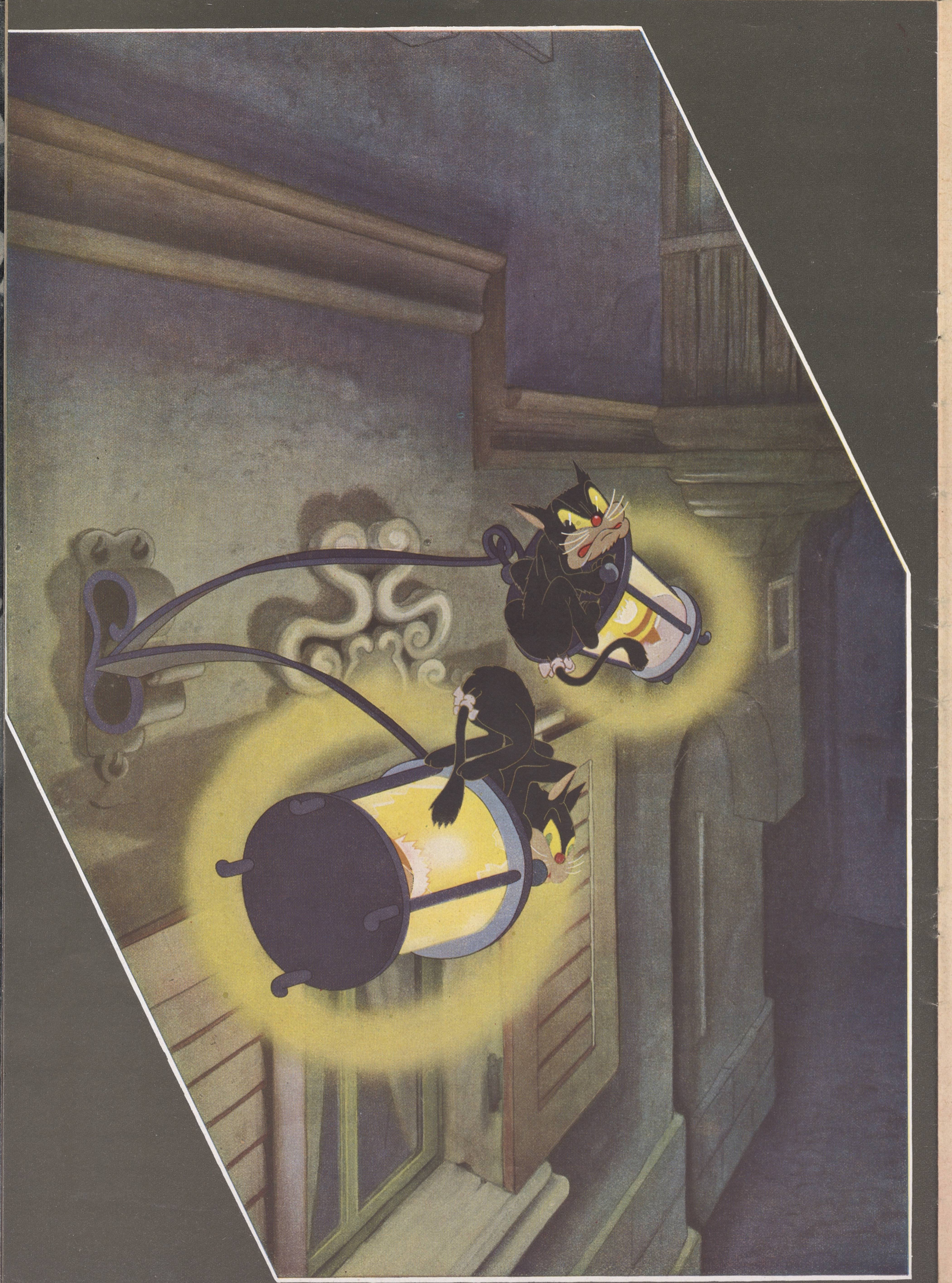
I dag arbeider begavede kunstnere med en ny tids forskjønnende vegg-bilde, og murene på offentlige bygninger, veggene i representasjonsrom blir igjen smykket med god kunst.

Over veggene i de forgangne århundrers og årtuseners templer og kirker dro herskere, helter, guder og helgener, venusfester og dødsdanser, myter og sagn, mennesker i hverdag og mennesker i store opplevelers sjelelige overspenthet. Vår og den kommende tids fresker vil, da freskomaleriet krever det store, eviggyldige objekt, neppe atskille seg vesentlig fra de tidligere epoker hva motiver angår, men vil gjengi vår livsform og vår tids sjel, enten de no forteller om årstidenes evige rytme eller menneskets tilværelse fra fødsel til død, enten de skildrer livet i landsbyen eller byen, jublende glede eller stor lidelse.

I kunsten er det høyeste og ytterste alltid avhengig av personligheten. Da byggemåten i dag skaffer lys og plass for veggmaleriet igjen, vil de kommende årtier kanskje føde geniale kunstnerbegavelser som verdig kan fortsette rekken av store freskomestere, for her bare å nevne noen av de største: Giotto, Michelangelo, Raffael, Dürrer, Holbein, Correggio, Marées, Cornelius, Schadow, Hodler.

En fresko forteller byhistorie. I et hus likeoverfor rådhuset i Hanau en fresko fra midten av det 19. århundre: „Byens rådsheer...“ Kunstneren har på den bemalte husveggen framtryllet perspektivisk tredimensjonalitet, kunstnerisk en lek, som imidlertid ved framstillingens dramatiske livlighet gjør stor virkning

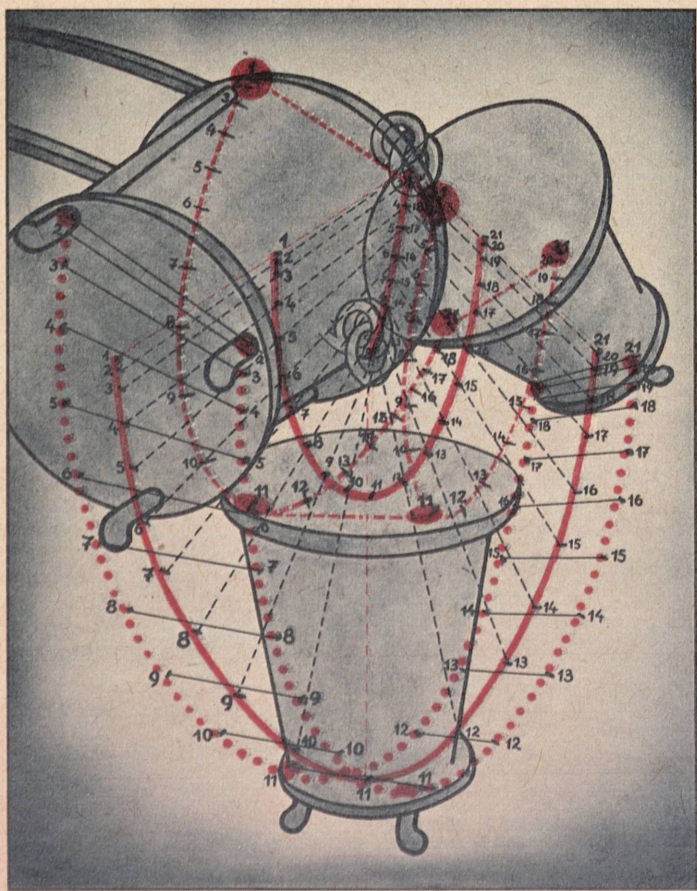

Trickfilm-verdenen på transparenter

Fra et tysk tegnefilmsverksted

„Signal“ viser her (på fargesiden) et bilde som virker merkelig ved første blikk. Det er et utsnitt av arbeidet på en tysk tegnefilm. Sceneriet er et nattlig gatebilde. En katt gjorde et dristig sprang fra taket ned på en lampe. Lampen pendler i store svingninger, og katten klamrer seg redd fast til den. De to ytterste bevegelsesfaser til lampen som svinger hit og dit, er her forent på ett bilde. Bakgrunnen, som er av et usedvanlig format, er malt på papir og skal under opptagelsen muliggjøre andre billedutsnitt visende lampens gyngende bevegelser. Over den er der lagt transparenter i flere lag hvor lampe og katt er tegnet i stadig nye bevegelsessituasjoner. Gjennom dette trick med transparentene oppstår bevegelsen. Men så enkelt som alt synes når man ser det på tegnefilm, likeså møysommelig er det tegnearbeid som selv den enkleste bevegelse i filmen krever. Likesom ballettmesteren gir utkast til en grasiøs menuett i koreografisk skrift, deler en tegnefilms hovedtegner lampens dansende bevegelser opp i enkelte faser etter et nøyaktig matematisk skjema. (Se tegningen nederst). Den uskraverte røde kurve f. eks., som på tegningen begynner på nederste lampebue, viser hvordan avstandene mellom de enkelte faser i begynnelsen av den pendlende bevegelse enno er små (på tegningen fase 1—4) hvorledes de så fra fase til fase med økende hastighet blir større (fase 8—13) og ved avtakende hastighet atter blir mindre (fase 17—21). Likesom hver enkelt del av lampen, har også hver del av katten som beveger seg, nese, venstre forbein o. s. v. sin bestemte bevegelsesretning i dette tegneskjema. Dette vanskelige arbeid, som går forut for framstillingen av en tegnefilm, aner tilskueren intet om, men han skal det i grunnen heller ikke, han skal bare nyte den lette, muntre verden som tegnefilmen skjenker ham.

Ekspeditrise i et magasin. Den 22-årige Käthe R. var helt til de første krigsårene ekspeditrise. I det fjerde krigsåret, da stadig flere kvinner stilte seg til rådighet for forsvarsmakten, meldte hun seg frivillig. I dag fører hun alt en vakt

PK-foto: Krigskorrespondent Conrad Weidenbaum.

FRA ALLE YRKER

I fjernskrivningstjenesten, telegraf-tjenesten, telefon-tjenesten —overalt hvor det var mulig, har etterretnings- og stabshjelpersker i hæren, krigsmarinen og i luftvåpenet frigjort soldater for kampinnsats. De og de tapre røde kors-søstre er forlenget blitt soldatenes gode kamerater. Her berettes det om noen av dem.

Soldatenes hjelpersker

Ved telefonen og sentralbordet. Den ene var hittil modistinne, den andre sekretær, den tredje syddame, i dag gjelder det å høre riktig og hurtig i telefonen og gi det fort videre. Tjenesten er anstrengende, men også disse gjentene og kvinnene vet hva de arbeider for: for soldatenes kamp ved fronten

PK-fotos: Krigskorrespondentene Max-Ehlert, Ehrmann, Lysiak og Doelfs

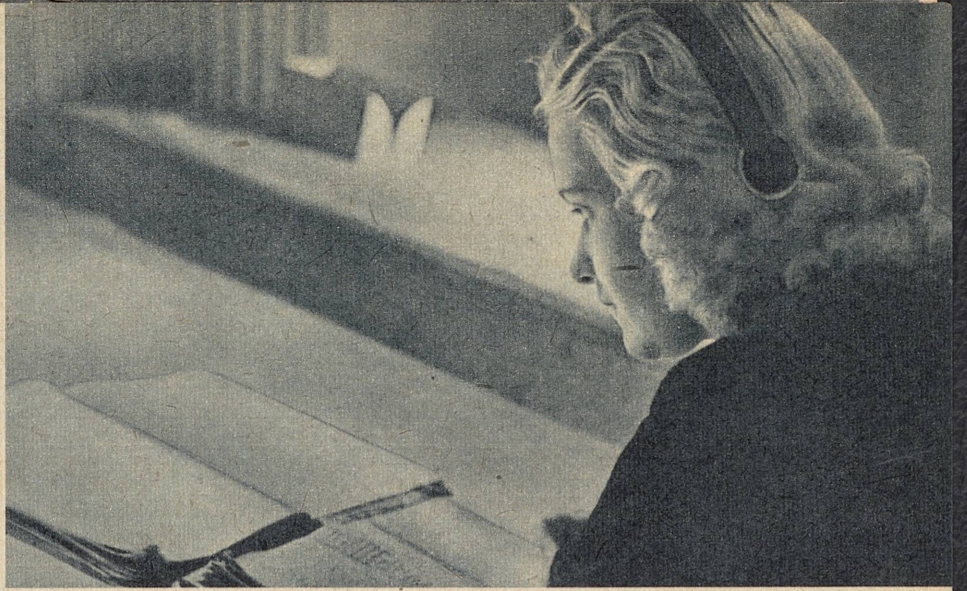
Ved fjernskriveren. Her er det vesentlig satt inn kvinner og gjenter, som alt lenge har vært fortrolig med skrivemaskinen. Også disse „piker i uniform“ er likt kledd, her ser vi dem i arbeidsforkle med ørnen og telegrafmerket på ermet

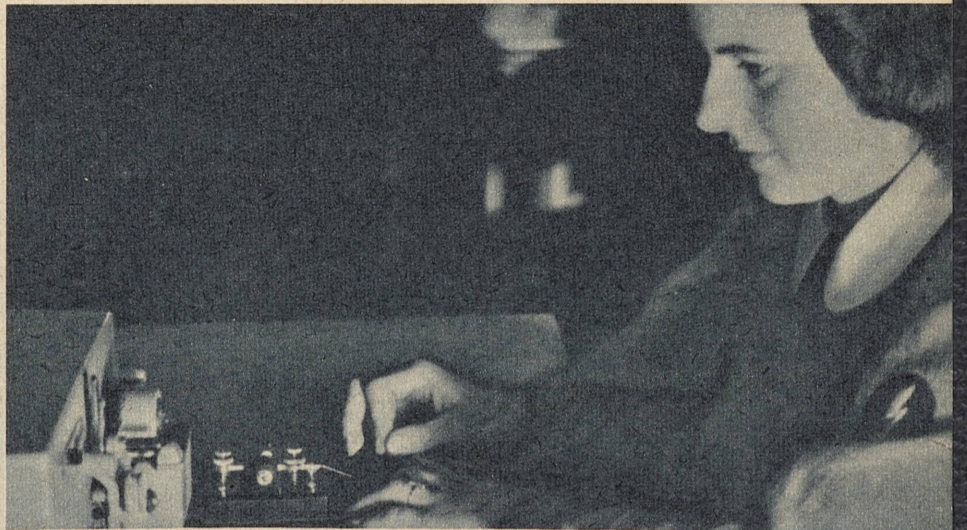
I røde kors' æresdrakt. Søster Gertraude, en innfødt berlinerinne, hvis mann er oberstahslæge i felten, har i krigslasarettene i Frankrike, på Balkan og i øst pleid og sørget for de sårede på beste måte. Hun er tildelt Krimskjoldet og østmedaljen

Med regnestav og passer. Meldinger fra kamerater om innflyvning av fiendtlige fly i Riksområdet og de besatte områder blir ført inn på et målekart av telefonistinnene. Slik blir en fiendtlig innflyvning på det nøyeste fastslått og forfulgt

Ved en nattjegersveits kampstand. Hver eneste melding er viktig. Av den nøyaktige rideresendelse avhenger den omhyggelige bearbeiding av alle de meddelelser, som gir en samlet oversikt over stillingen i luften. Også flyalarm og „faren over“ er avhengig av den

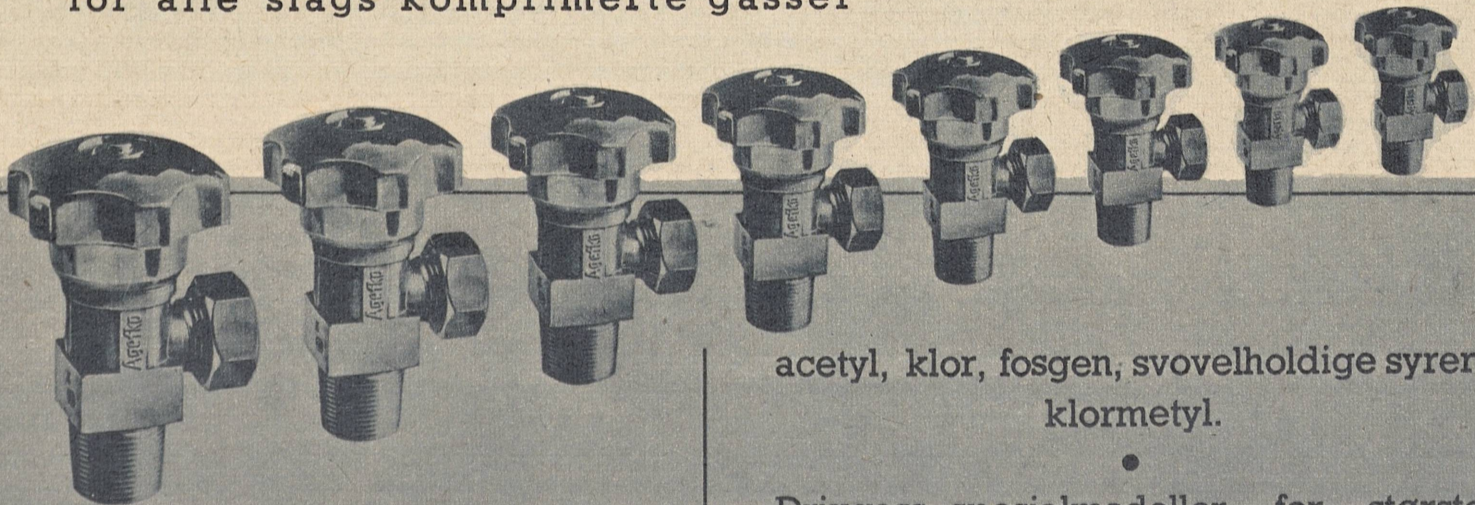

Ved morseapparatet må det sendes telegrafmeldinger, av hvis nøyaktighet og rettidige inntreffen de viktigste avgjørelser avhenger. Omhyggelig utdannelse og fullstendig konsentrasjon er grunnlaget for dette ansvarsfulle arbeidet

Stålflasker-Ventiler

Gjennomgangsventiler - Hjørneventiler

for alle slags komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff, ammoniak,

acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

Drivgass-spesialmodeller for største ystelser, med kokegass, generatorgass, **Methan, Propan, Butan.**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 års praksis Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

Fra JERN til SILKE

Den tyske eksportytelse
under krigen

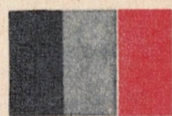
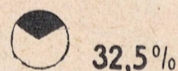
Dr. Walter Grävell, direktør i det statistiske rikskontor, gir i det følgende et saklig overblikk over den tyske eksportandelens stilling under krigen. Eksportandelens aktivitet under det nuværende sterke krav til industrien for krigsformål er forbausende og taler for en sunn framtid for en europeisk fredstidsøkonomi

Før denne krigen hadde den tyske eksport etter overvinnelsen av den alminnelige verdensøkonomiske krisens tunge år atter fått et betraktelig omfang. Den lå i 1938 nesten 25 prosent over det laveste årsgjennomsnitt inntil da. Denne eksportytelse var resultatet av en bevisst og handlekraftig nyordning av de tyske handelsforbindelser som bygde på erfaringene fra krigs- og kriseårene. I forgrunnen sto herunder utbyggingen av de tyske handels- og økonomiske forbindelser med Europas sørøstlige, nordøstlige og nordlige land. Men også med de øvrige europeiske stater — unntatt det engelsk-orienterte Frankrike — kunde der oppnås en betydningsfull stigning i det gjensidige varebytte.

Krigsutbruddet 1939 medførte naturligvis til å begynne med et tilbakeslag. Dengang satte rikskøkonomi-ministeren som mål for den tyske eks-

SVEITS

BELGIA

DANMARK

portandel å holde minst 80 prosent av sitt omfang. Dette mål er blitt mer enn nådd. Ifjor lå det tyske eksportvolum atter tyve prosent over volumet i 1940. Særlig kunde man øke eksporten av råstoffer og halvfabrikata som gir utlandets næringsliv arbeid.

Denne store eksportprestasjon er så meget mer bemerkelsesverdig som Tyskland i dag nesten utelukkende arbeider med Europa som avsetningsmarked. Verdimessig sett overgår derfor den tyske eksport det siste år til Europa (uten England og Sovjetunionen) eksporten i 1938 med mer enn 100 prosent, den var altså mer enn dobbelt så stor som før krigen. Selvom dette for en ikke ubetydelig del skyldes den prisstigning som i mellomtiden har funnet sted, så er dog også eksportmengden vokst ganske betraktelig. Til europeiske land ble der eksportert ca.

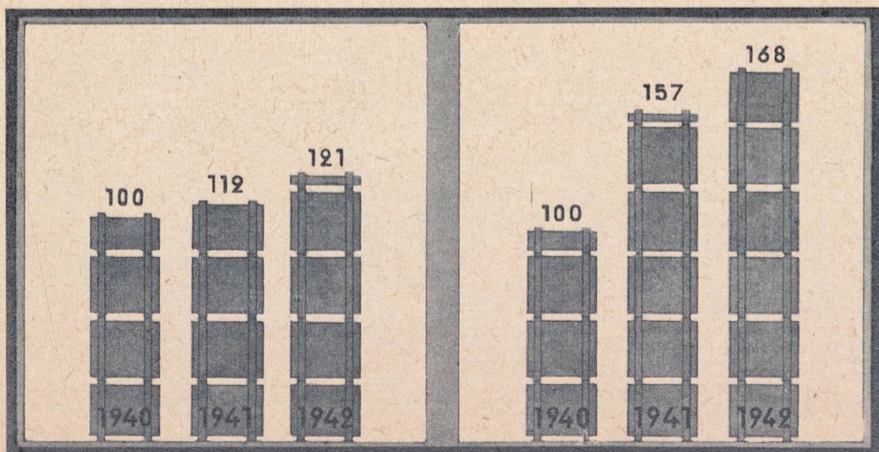
73 millioner dobbeltsentner mer enn i 1938, volummessig utgjør stigningen 25 prosent.

Sørøst-Europa er ganske særlig delaktig i dette eksportresultat. Verdien av den tyske eksport for eksempel til Romania, Bulgaria og Ungarn til sammen er blitt nesten femdoblet sammenliknet med 1938, og eksportmengden er steget fra 7.8 millioner dobbeltsentner til 32.5 millioner. Bare en liten del av denne stigning faller på de områder som i mellomtiden er blitt innlemmet: Ostmark og protektoratet Böhmen og Mähren.

Følgen herav er at Tysklands andel i dag i de europeiske lands import er dominerende. Tallene i framstillingen ovenfor viser dette i detalj.

*

Med denne stigning er den tyske eksport på ingen måte blitt liggende

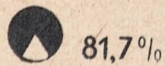

← En sammenlikning mellom tre krigsår. Den tyske eksport av råstoffer (bildet til venstre) kunde langsamt økes gjennom de tre krigsårene 1940, 1941 og 1942. Eksporten av halvfabrikata (bildet til høyre) gjorde et kraftig oppsving fra 1940 til 1942, for så fra 1942 av likeledes langsamt å øke sine ytelser til tross for større krigsanstrengelser.

Spitzer '38

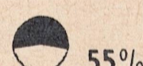
BULGARIA

ROMANIA

UNGARN

SVERIGE

Tysklands andel i de europeiske lands import

sektorer på lokomotivene, hvilken prosentdel Tyskland har i vedkommende lands samlede innførsel

I den symbolske framstilling viser de røde

tilbake for importen fra disse land. Det er for eksempel ikke slik at Tyskland innfører mer varer fra utlandet enn det leverer. Tyskland betaler tvertimot sin innførsel for størstedelen fullt ut med eksport. For Romania, Bulgaria og Ungarn sammenlagt for eksempel utgjorde Tysklands eksport verdimesig sett 113 prosent i forhold til dets import fra disse land, overfor Sverige var forholdet 103 prosent og overfor Italia 128 prosent. Når allikevel den tyske betalingsbalanse overfor noen land for tiden er passiv og det derved er oppstått visse clearingstopper til gunst for de europeiske land, så beror dette på faktorer som for størstedelen ligger utenfor utenrikshandelen, som for eksempel på beskjeftigelsen av utenlandske arbeidere i Tyskland, på

den tyske forsvarsmakts benyttelse av utenlandske trafikkinnetninger osv. Da imidlertid den tyske eksportsituasjon også i dag kan betegnes som overordentlig sunn, vil den varemessige avvikling av denslags saldi etter krigen ikke skape noen vanskeligheter.

Det er av særlig viktighet at Tyskland ikke bare fremdeles er en betydelig eksportør av ferdige varer, men under krigen har utviklet seg stadig mer til eksportør av råstoffer, framfor alt også av nye syntetiske råstoffer.

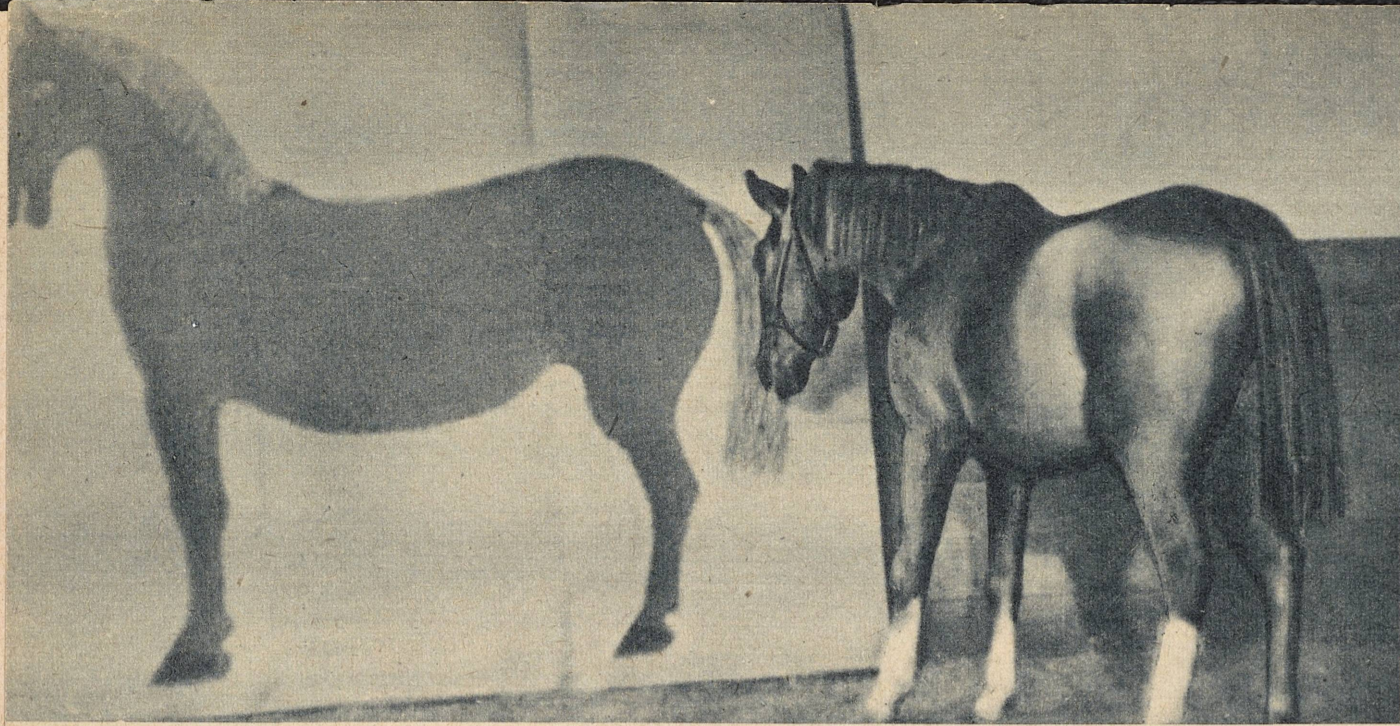
*

Eksporten av ferdige varer er gått noe tilbake i forhold til tiden før krigen, fordi industrien i stort omfang er satt inn for direkte krigsformål. Til

tross for dette har eksporten av en rekke bestemte varer vokst betydelig. Over eksporten i 1938 lå ifjor volummessig sett (det vil si bortsett fra prisstigninger) eksporten av stoffer av cellull og lin, av skinn for pelsverk, av papir og papp, av finér og glass, av kjemisk framstilte kunststoffer, av farger utenfor tjærefargegruppen, av sprengstoffer og ammunisjon, av stav- og formjern, av blekk og tråd av jern, av jernbaneoverbyggsmateriell, av stenger, blekk og tråd av uedle metaller (unntatt kobber og aluminium), videre av følgende ferdige varer: strikkede og virkede varer av silke, kunstsilke, cellull, ull, bomull og lin, av sko av lær, andre lærvarer, bøker, karter, noter og bilder, av varer av uedle metaller (unntatt koppervarer), av land-

bruksmaskiner, varer av voks eller fett, av innspilte films, fotokjemiske og kjemiske produkter. Mange andre betydelige eksportvarer har holdt førkrigstidens eksportnivå eller har bare sunket uvesentlig under det.

Den tyske eksportytelse under krigen vitner om den sunde kraften i tysk næringsliv. Det formår i stadig større omfang å forsyne næringslivet i de øvrige land med levnetsmidler, råstoffer og halvfabrikata. Dessuten forsyner det i tilstrekkelig og tildels stigende omfang de andre lands næringsliv med de ferdige varer de har bruk for, for selv å være økonomisk sterke. Det fastlands-europeiske økonomiske fellesskap hevder seg således allerede under krigen, det vil etter krigen hjelpe hele det europeiske næringsliv til et uant oppsving og de europeiske folk til stigende velstand.

Kan hester kjenne igjen bilder? Dr. Grzimek konstaterte at hester, som ofte går f'or å ha svakt syn, kjenner igjen sine „slektinger“ på malte bilder. Forsøkshesten snuser nysgjerrig på den malte hesten — slik det er vanlig blant dyrene

Fra vitenskapens verden

Arnica bedrer hjertevirkningen

En urgammel medisinsk plante er arnica, som er lite påaktet av vitenskapen, og som med sine vakre, gule blomster pryder bergmarkene verden over. Nye undersøkelser, som er blitt foretatt i universitetet i Halle, viser at et stoff som utvinnes av denne plante, arnicin, utøver en tydelig bedrende virkning på et svekket hjerte, mens stoffet blir uten virkning på et sunt hjerte. Til de tallrike medisinske planter, som virker på hjertet, er det hermed kommet til enno en som en dag kanskje vil berike vår skatt av medisiner.

Meslingenes virus funnet

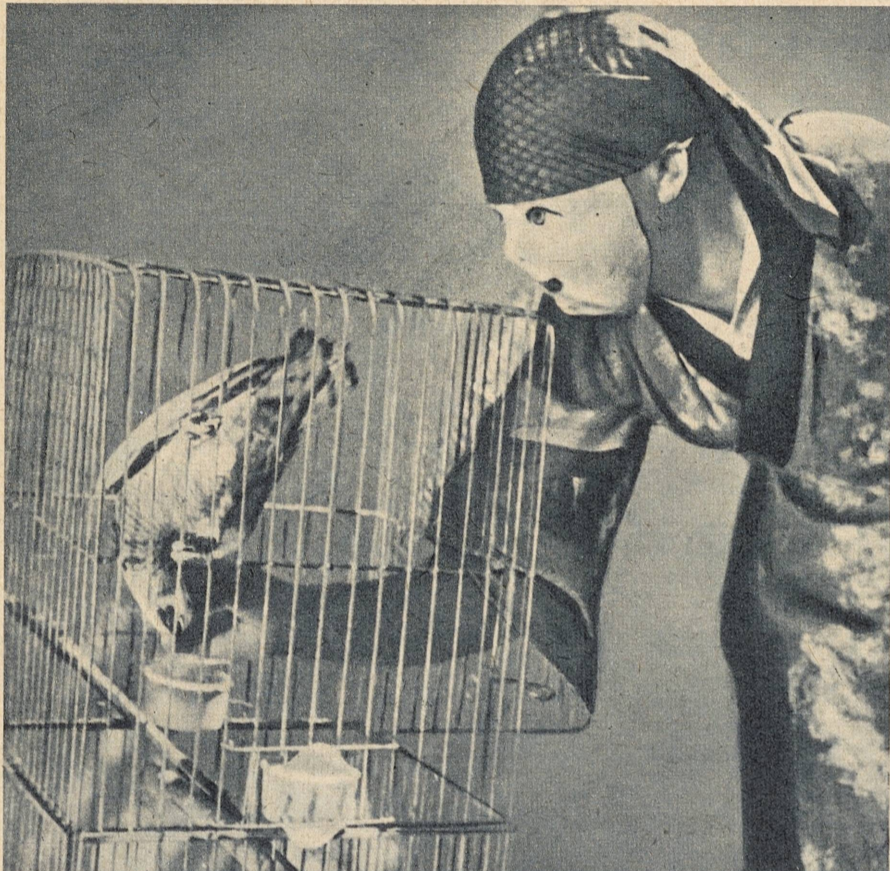
Til tross for meslingenes store utbredelse, var denne sykdoms virus ukjent til for kort tid siden. Wienerforskeren Rusiczka har nylig opplyst at han har funnet mesling-virusen ved hjelp av et spesialmikroskop, det såkalte fluorescensmikroskop. Han oppdaget noen ørsmå punkter, som ved en spesiell lysbehandling lyste blålig på mørk grunn, og som opptrer i store mengder i nese og svelg under meslingutslettet. Før meslingene slo ut, øket mengden av dem eksplosjonsartig, også i blodet viser de seg og forsvinner igjen så snart utslettet er der. Forskjellige kontrollundersøkelser bekrefter antagelsen av dem eksplosjonsartig; også i blodet virus.

Høydetilpassing — foretatt på kunstig måte

Tyske luftfartsmedisinere har kunnet konstatere et meget eiendommelig, i praksis sikkert betydningsfullt faktum. Åndedrettet må seksdobles når man bringer et menneske, som har vennet seg til luften i tre tusen meters høyde, opp i åtte tusen meters høyde, det behøver derimot bare å fordobles dersom tilpassingen i åtte tusen meters høyde, tusen meters høyde. Mengden av det røde blodfargestoff, som jo er av avgjørende viktighet for høydetilpassingen, vokser ikke tilstrekkelig i to tusen meters høyde til at den kan forklare tilpassingen i åtte tusen meters høyde. Der må her foreligge virkninger som utgår fra sentralnervesystemet, eventuelt bedre blodforsyning eller en endring i stoffskiftet.

Feber mot hudsvulst

Der forekommer huddefekter som heles så dårlig at de stiller de største krav til lægenes og pasientenes tålmodighet. Overlæge dr. W. Müller-Alberti forteller no om en ny framgangsmåte som på en avgjørende måte framskynder denne helbredelsesprosess. Han kom på den tanke å anvende kunstig feber da han med en pasient etter en angina med høy feber opplevde en hurtig helbredelse av en stor huddefekt. Resultatet var overbevisende, huden grodde hurtig og uten å etterlate arr. Den kunstige feber blir framkalt ved injeksjon av et medikament bare for dette formål. Det finner også anvendelse på andre områder i medisinen.

Stilt på prøve

Den forvandlede herre

Lar dyrene seg narre? Når deres herre, som de er fortrolig med i den daglige omgang, forandrer sitt utseende eller sitt ansikt, hvordan reagerer de forskjellige dyr på en slik prøve? Dr. Bernhard Grzimek, der for kort tid siden ble ansatt som dyrepsykolog ved veterinærhøgskolen i Hannover, foretok noen interessante eksperimenter, som „Signal“ beretter litt om her

← Eksperiment med maske. En grå papegøye som tilhørte forskeren, vilde ikke gå til sin herre da han hadde kledd seg i kvinneklær, heller ikke da han — som her — hadde tatt på seg en maske. Derimot kom papegøyen straks til en fremmed dame, som hadde dr. Grzimeks klær på

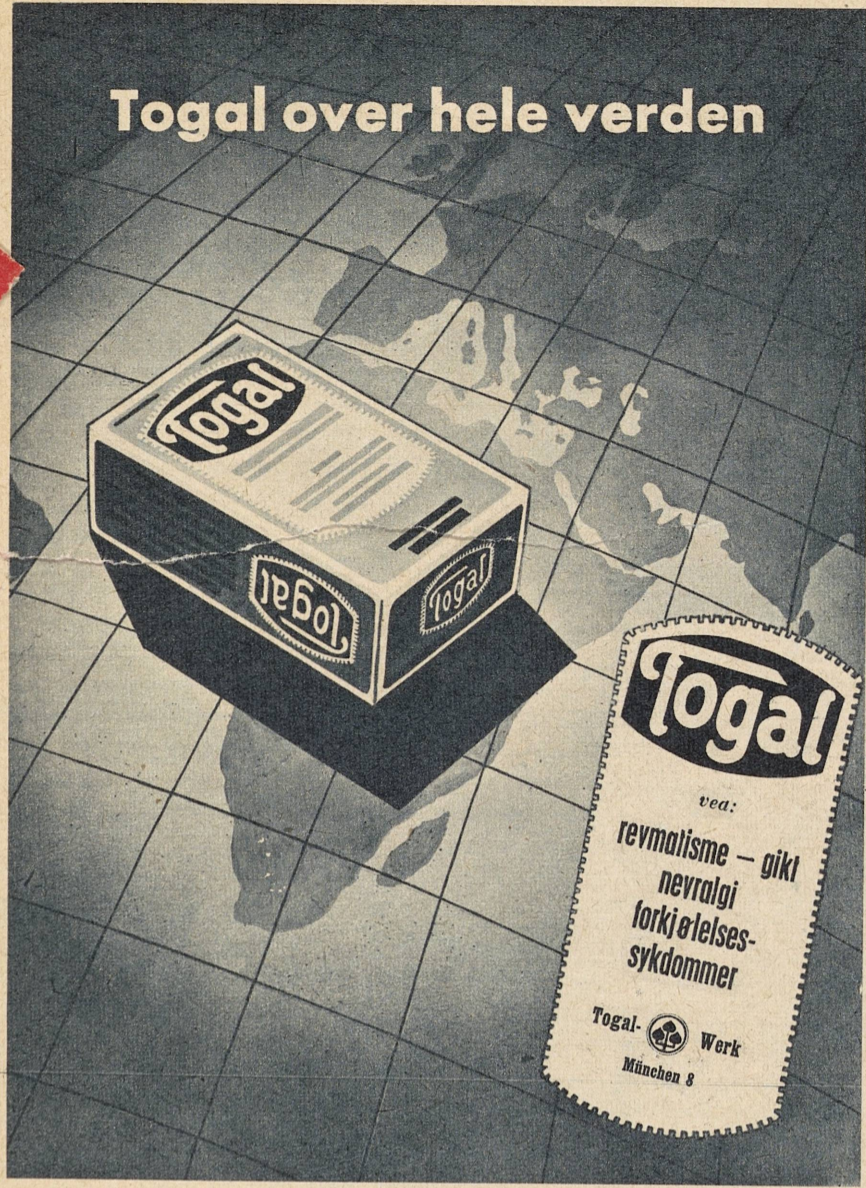

Ula lette etter en utveg. Menneskeapebarnet Ula var i lang tid i dr. Grzimeks hus. Det kunde ikke nå opp til dørhåndtakene, før det helt av seg selv fikk den idé å ta en stol til hjelp. En dag kom det til en låst dør. Ula hentet igjen en stol, nok en og enda en. En løsning, som riktignok ikke førte til målet, men allikevel viste „hodearbeid“

Ulver som husfeller. Dr. Grzimek oppnådde også å gjøre voksne ulver til fredelige, tillitsfulle husfeller. På ulvene studerte forskeren hvordan det å bli husdyr virker på de åndelige ytelser. Da også mennesket er „domestisert“, kan dyrepsykologien her kanskje trekke mange slags interessante slutninger til menneskepsyken

Togal over hele verden

PERI
 og
KHASANA
 KOSMETISKE
 VERDENSMERKER
Dr. Horthaus
 Forhandler:
 MIDELFART & CO. A/S.
 OSLO - Rosenkrantzgaten 3.

 B O H N

Rosodont
 BERGMANN'S TANNKREM I FAST FORM
 TYSK KVALITETSVARE
 PAKKET I
 TYSK VERKSTOFF
 A · H · A · BERGMANN, WALDHEIM (S.A.)
 AHAB

Signal

Godt siktet
er
halvtasket!